Nr. 8

24 februari 1962

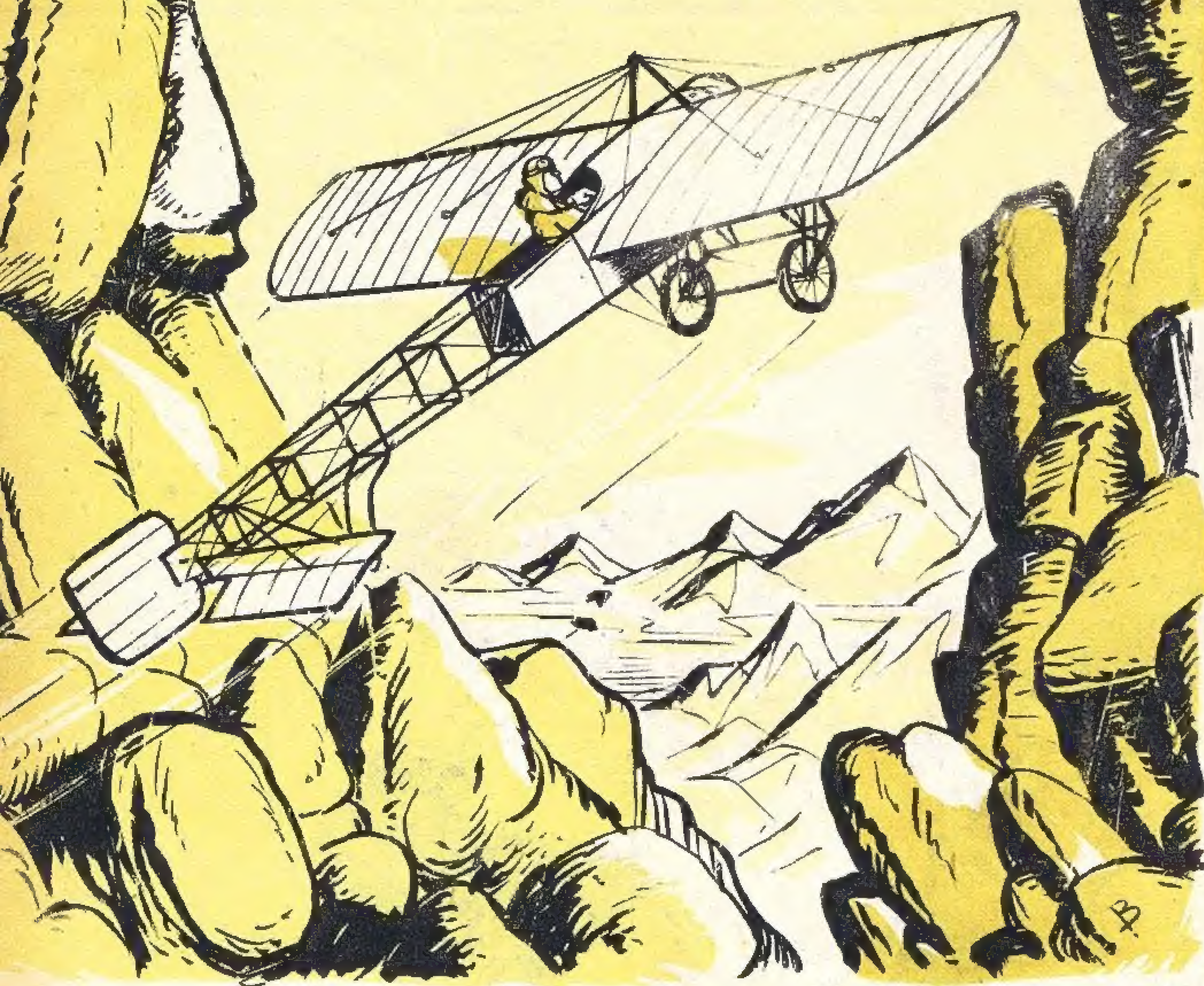
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

De eerste vlucht over de Alpen

Ongeveer twee kilometer ten noorden van de stad Domodossola in Italië, vlak bij de Zwitserse grens, strekt zich een groot dal uit, waardoorheen de Simplonweg loopt, de route waarlangs de legers van Napoleon over de Alpen Italië binnnetrokken. Ter herinnering aan een gebeurtenis, die in dit dal plaatsvond, staat in Domodossola een eenvoudig gedenkteken met het ingebeitelde opschrift: „A George Chavez. 23 septembre 1910".

George Chavez werd in 1887 in Parijs geboren. Op 15 februari 1910 behaalde hij zijn vliegbrevet en nog in datzelfde jaar werd hij beroemd, omdat hij in Blackpool in Engeland het hoogterecord (1600 meter) op zijn naam bracht. Later, in Issy in Frankrijk, verbeterde hij dit record door tot een hoogte van 2600 meter te stijgen, iets dat in die dagen als een geweldige prestatie gold.

In juli 1910 loofde de Italiaanse luchtvaartmaatschappij een prijs uit van twintigduizend lire voor een vlucht van Brigue in Zwitserland naar Milaan. Brigue ligt vijfenzestig kilometer van Domodossola en zevenhonderd meter boven de zeespiegel.

Chavez en andere vliegers, onder wie de Amerikaan Henry Weymann, wachtten in Brigue een gunstige weersgesteldheid af om te vertrekken. Op 23 september had Chavez een voettocht gemaakt naar de top van de Simplon en daar het weer bestudeerd. Hij was ervan overtuigd dat deze dag geschikt was voor de onderneming. Er hing wel een lichte nevel, maar verder scheen het weer aan beide kanten van de Alpen gunstig. Toen Chavez die middag in Brigue terugkwam, zag hij juist Weymann dalen na een vergeefse poging om boven de eerste bergen uit te stijgen. Chavez bracht zijn machine naar buiten en steeg in steeds wijdere kringen omhoog. Hij steeg tot op een hoogte van 2100 meter en was toen nog slechts een stipje, dat weldra tegen de donkere achtergrond van de bergtoppen niet meer te onderscheiden was. Kort daarop werd zijn toestel weer even zichtbaar en opnieuw steeg het hoger. Even later verdween het achter de eerste toppen. Chavez nam niet de kortste weg naar de Simplonpas, maar vloog in oostelijke richting. Om veertig minuten over één in de middag kwam het eerste bericht van de top van de Simplon, waar hij gezien was. Even later kwam er een tweede: Chavez was boven Gondo waargenomen. De moedige vlieger was in de mist de weg kwijtgeraakt, maar toen hij het dorp Simplon zag liggen, koerste hij er onmiddellijk op aan. Met behulp van zijn kaarten kon hij zich nu weer oriënteren en zijn tocht naar Milaan voortzetten.

Het ronken van de motor, dat door de bergen werd weerkaatst, verried zijn komst al van verre. Als een grote adelaar zagen de toeschouwers hem over bergen en kloven vliegen. Een hevige wind viel het vliegtuig plotseling van voren aan en deed het slingeren als een vogel, die een strijd op leven en dood voert om niet tegen vooruitstekende rotspunten te pletter te slaan. Enige ogenblikken later verdween de machine in de richting van Montserrat op een hoogte van 2400 meter.

Weer ging in Brigue de telefoon: Chavez had Domodossola bereikt. Een uitbarsting van vreugde volgde op dit bericht. De spanning van de wachtende menigte was gebroken. Veertig minuten waren er nu voorbijgegaan. Toen ging de telefoon opeens weer: Chavez was gevallen en ernstig gewond.

Het ontijdig einde van deze moedige vlucht was wel zeer noodlottig. Kort na zijn val kreeg Chavez zijn bewustzijn terug en werd hij per ziekenauto naar het ziekenhuis in Domodossola vervoerd, waar men geloofde dat hij nog wel gered kon worden. De uitgegeven nieuwsbulletins klonken optimistisch en hoopvol. De piloot was niet minder blij gestemd en hij zei tot een groep journalisten: „Ik ben niet in staat mijn val te verklaren, maar ik ben blij dat ik de eerste ben die de Alpen is overgetrokken." Hij vertelde dat hij op weg naar Montserrat door een wervelstorm was overvallen en dat hij bij Domodossola een andere vlieger gezien had, die met signalen aangaf waar hij een noodlanding kon maken. Hij trof hiervoor de nodige maatregelen, maar juist toen hij op het punt stond de landing te volbrengen, gebeurde het ongeluk en stortte hij neer.

George Chavez was de eerste vlieger die de Alpen overwon. Helaas heeft hij deze overwinning met zijn leven moeten bekopen. Hij stierf op 27 september 1910. In het stedelijk museum in Domodossola wordt nog altijd de rechtervleugel van zijn vliegtuig bewaard evenals de as van de gebroken propeller. Op een grote wandkaart, uitgevoerd in reliëf, ziet de bezoeker de weg, die deze moedige pionier genomen heeft bij de eerste vlucht over de Alpen.

Map en Mopple

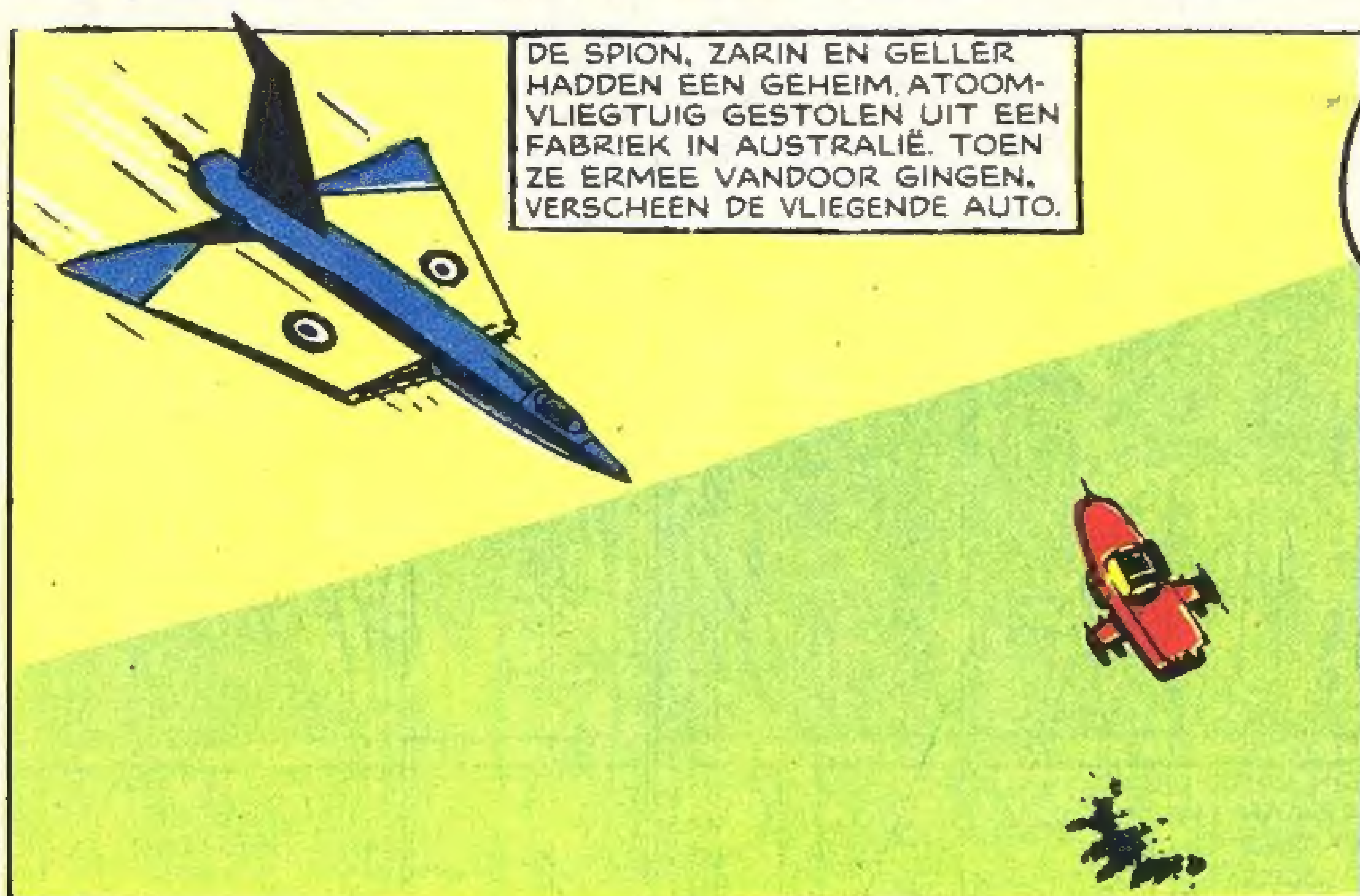

De vliegende auto

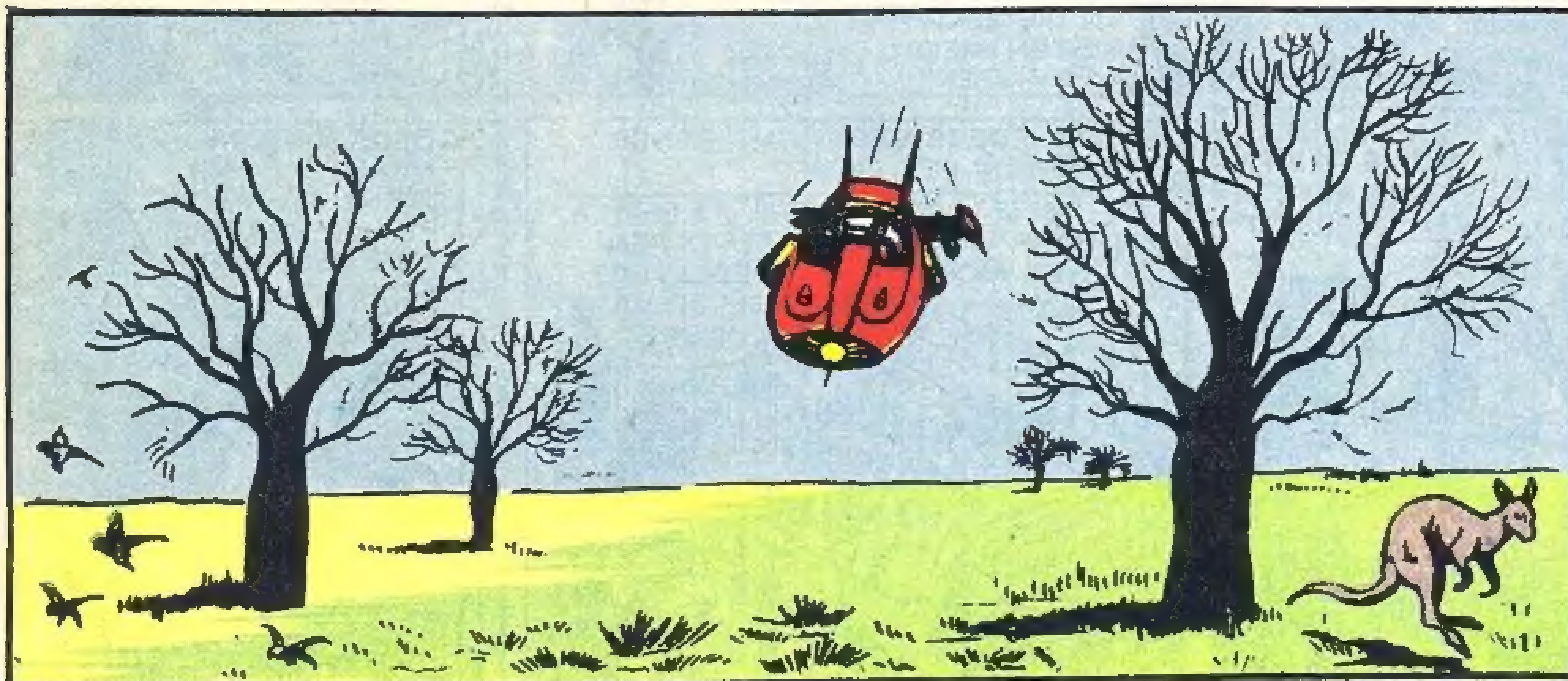

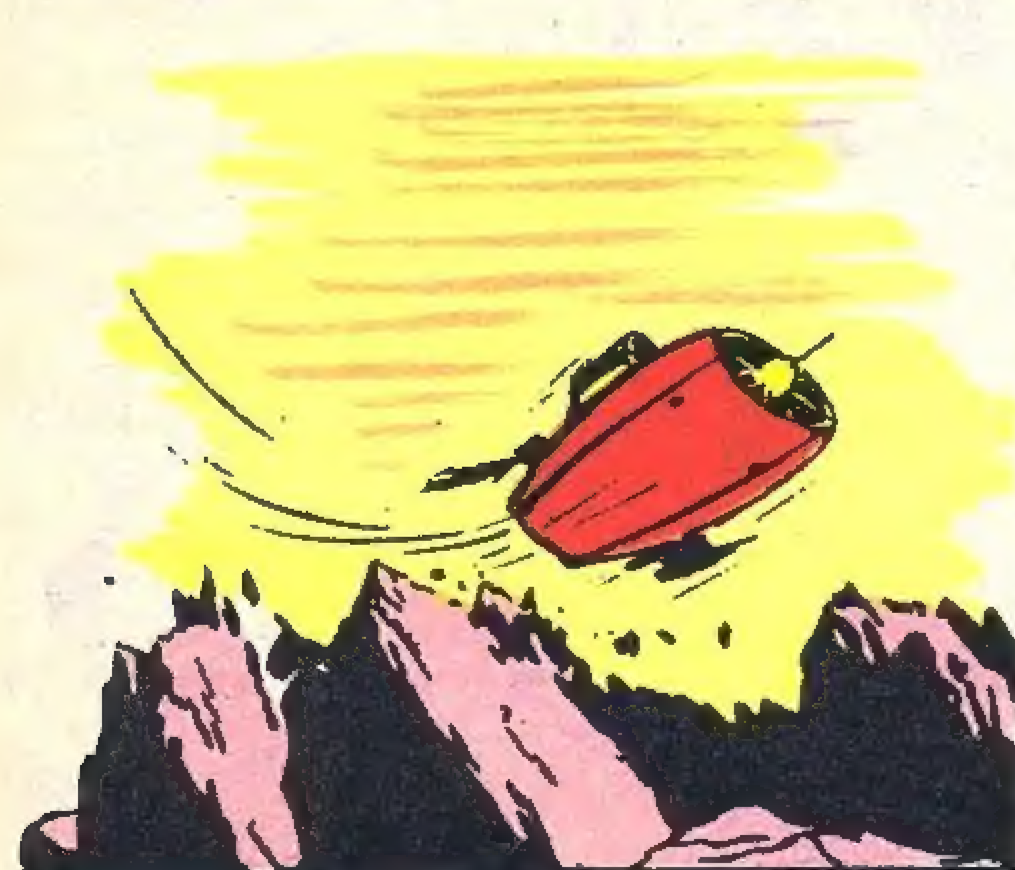

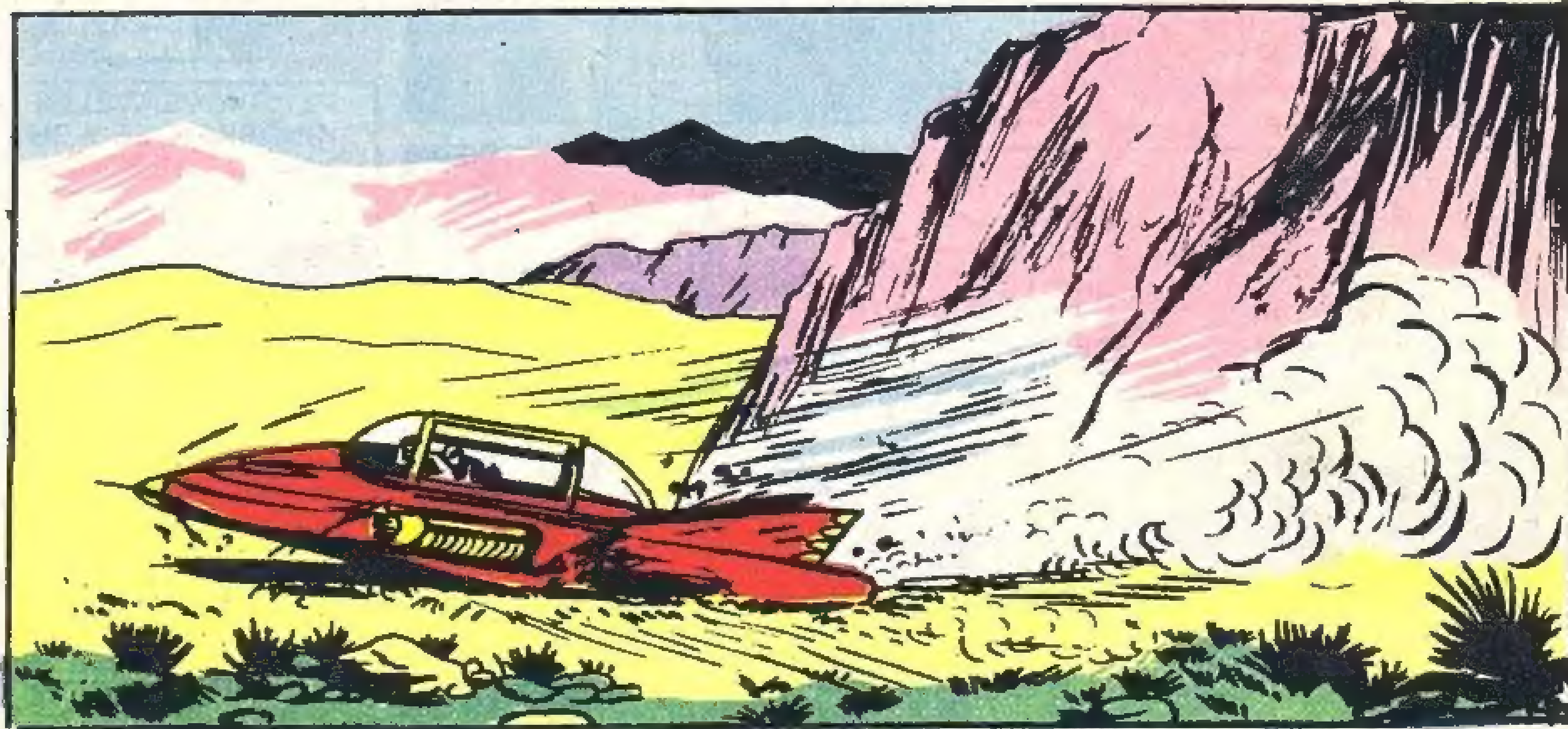

IK ZAL DE SNELHEID OPVOEREN. MISSCHIEN DAT DAARDOOR HET VUUR GEDOOFD WORDT!

MIKES PLAN LUKTE, MAAR...
WE VERLIEZEN HOOGTE EN ONZE BRANDSTOF RAAKT OP. IK ZAL EEN NOODLANDING MOETEN UITVOEREN!

KIJK UIT VOOR DIE ROTSEN!

HET IS GELUKT, MAAR IK HEB GEEN IDEE WAAR WE ZIJN!
IK VERMOED DAT WE IN EEN VAN DE DUNST BEVOLKTE DELEN VAN AUSTRALIË ZITTEN.

Pepita en haar poppen

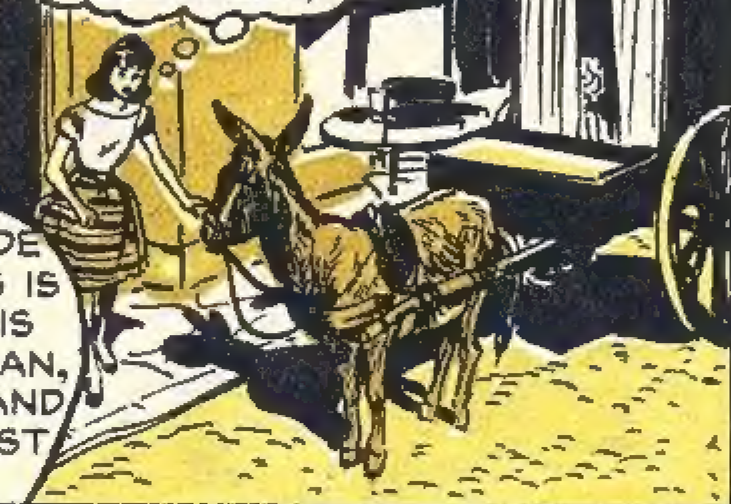

NU BEGREEP ZE WAAROM ENRICO ER DIE MORGEN VANDOOR WAS GEGAAN, TOEN HIJ HAAR ZAG. ZE VROEG ZICH AF OF HET GELD VAN DE BONELLI'S VERBRAND OF GESTOLEN WAS. ER WAS MAAR ÉÉN MANIER OM ERACHTER TE KOMEN.

Roger Barlow

2

De GEHEIME OPDRACHT

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Sandy Steele en zijn vriend Jerry Lewis gaan in de kerstvakantie met Sandy's vader, de geoloog dr. John Steele, op expeditie naar Alaska. Ook Lou Mayer, de assistent van dr. Steele, gaat mee. Onderweg halen ze professor Crowell, een vriend van dr. Steele, die bij het Canadese Fort Saint John woont, op. Sandy en Jerry zullen helpen met het vervoer van de honden van de professor, die meedoen aan een sledewedstrijd. Deze honden worden verzorgd door een Indiaan, Tagish Charley. Bij hun aankomst op het vliegveld van Fort Saint John hebben de jongens ontdekt dat dr. Steele een revolver bij zich draagt.*

Boze man? Wanneer?" riepen de jongens in koor.

„Vijf of zes dagen geleden. Titan hoorde iemand rondsluipen en sprong over de omheining. De man deed een raam open, klom de kamer van de professor binnen en bedreigde hem. Titan sprong door het raam en ontzette de professor."

„En wat gebeurde er met die inbreker? Is hij gepakt?" vroeg Sandy opgewonden.

„Nee. Hij gaf Titan een klap op zijn kop, sprong weer door raam en is ontkomen met hondeslee."

„Zo," zei Jerry, „dus ook hier hebben ze van dat soort lui, alleen rijden ze niet in een auto, maar op een slee."

„Heeft hij nog iets van waarde meegenomen?" vroeg Sandy.

De Indiaan keek zo mogelijk nog somberder dan gewoonlijk en zei: „Hij kwam niet voor geld."

„Wat bedoel je?"

Charley haalde zijn schouders op. „Er zijn van het jaar allerlei rare dingen gebeurd. De professor slaapt nu met de revolver onder zijn kussen."

Sandy en Jerry keken elkaar verbaasd aan. „Wie zou nu zo'n aardige man als professor Crowell kwaad willen doen?" wou Jerry weten.

„Ik weet het niet, Jerry," zei Sandy. „Ik heb er geen idee van. Maar het zou weleens kunnen zijn dat we tijdens deze reis een heleboel meer opwindende dingen beleven dan we wel verwachten."

„Daar kon je weleens gelijk in hebben," zei een vrouwenstem achter hen. Sandy draaide zich verrast om en zag Judy Crowell in de deuropening van het huis staan. „Charley heeft gelijk," zei ze. „De laatste paar maanden zijn hier een massa vreemde dingen gebeurd. Nadat vader in de herfst een week in Ottawa is geweest, is hij erg veranderd. Hij is bovendien mager geworden en hij eet en slaapt niet. En," zei ze huiverend, „hij heeft nu steeds een revolver bij zich. Hij is bang voor iets. . . Of voor iemand. Maar als Jill en ik hem vragen wat er precies aan de hand is, dan lacht hij maar wat en zegt dat we te veel griezelfilms gezien hebben."

Sandy voelde zich een beetje onbehaaglijk. „Gek is dat," zei hij, „mijn vader heeft ook een revolver meegenomen."

Jerry floot zachtjes. „Wat kan dat allemaal te betekenen hebben, Sandy?"

„Ik weet het niet, Jerry, maar het staat me niet aan."

Tagish Charley, nog steeds te midden van de honden, zei tegen Judy: „Maak u geen zorgen over uw vader, juffrouw Judy. Charley zal op hem passen. Als er weer boze mannen komen, krijgen ze met mij te doen." En hij hief dreigend zijn vuist op.

Sandy voelde zich nu weer een beetje gerustgesteld. „Ik wist niet dat jij met ons mee zou gaan, Charley."

Eén ogenblik verscheen er op het ernstige, onbewogen gezicht van de Indiaan een glimlach. „Ik heb dat ook nú pas besloten," zei hij.

HOOFDSTUK III

Een geheimzinnige inbreker

Omstreeks twaalf uur 's middags reed een kleine karavaan in noordelijke richting op de Alaska Highway. Professor Crowell, dr. Steele en Lou Mayer reden voorop in de bestelwagen, die volgeladen was met wetenschappelijke instrumenten en voedsel. Sandy, Jerry en Tagish Charley volgden hen in een grote vrachtwagen. De twee jongens en de Indiaan zaten met z'n drieën in de cabine en Sandy chauffeerde. In de laadbak, waaroverheen een zeil was gespannen, huisden zeven honden van de professor. Bovendien waren er een grote hondeslee, een tent, slaapzakken, kookgerei en een primus opgeborgen.

Professor Crowell had de anderen verteld dat er langs de weg officiële kampeerterreinen waren, maar hij zei erbij dat het vaak makkelijker was zo maar ergens je tent op te zetten en jezelf te redden. Dit vanwege de grote afstanden. Vooral 's winters moesten reizigers met het oog daarop op alles voorbereid zijn.

De twee voertuigen waren uitgerust met zware sneeuwkettingen en reden zonder glijden of stoten over de harde sneeuwkorst op de weg. Toen de namiddag langzaam overging in de avond, daalde de temperatuur en begon het in de cabine koud te worden, ofschoon de verwarming op volle kracht stond. Sandy wreef de handen over elkaar en bewoog zijn voeten heen en weer om ze warm te laten worden. ,,Ik heb het niet erg koud, alleen mijn vingers en mijn tenen zijn ijs,'' zei hij.

Jerry voelde voorzichtig aan zijn neus. ,,Dat goeie oude ruikertje van me is helemaal verstijfd,'' zei hij zielig.

Tagish Charley, die nu chauffeerde, legde zijn hand op zijn maag en zei: ,,Volgens mij is het tijd om te stoppen en wat te eten.''

Jerry geeuwde en keek naar de klok op het dashboard. ,,Tien over half vier,'' zei hij. ,,We zijn al drie uur onderweg. Hoeveel kilometers zouden we nu afgelegd hebben?''

,,Ongeveer tweehonderdvijftig.''

,,Niet gek,'' zei Jerry. ,,Dat is zo'n tachtig kilometer per uur.''

Even later passeerden ze een rivier en Charley draaide de koplampen aan. Op hetzelfde ogenblik zagen ze in het gelige licht duizenden sneeuwvlokjes neerdwarrelen.

,,Het sneeuwt,'' riep Jerry.

Sandy keek naar het troosteloze en verlaten landschap opzij van de weg. ,,Ik zou hier voor geen geld de nacht doorbrengen in een sneeuwstorm,'' zei hij.

,,We gaan zo stoppen,'' zei Charley.

Even later reden ze door een bocht en zagen ze een kleine nederzetting die een eindje van de weg af tussen de pijnbomen lag. Het lichtschijnsel dat door de kleine raampjes van de huizen kwam, gaf Sandy een prettig gevoel van veiligheid. De bestelwagen minderde vaart, Charley claxonneerde tweemaal en draaide het pad op dat naar de ingang van het hoofdgebouw leidde. Toen de lichten van de vrachtwagen langs de gevel van een tweede gebouw speelden, zagen ze dat dit brede schuifdeuren had zoals een vliegtuighangar. Binnenin was een klein, tweemotorig vliegtuig te onderscheiden, een bulldozer en andere machines voor het sneeuwruimen.

,,Hier wonen wegwerkers,'' zei Charley tegen de jongens. ,,Beste kerels. We krijgen hier goed te eten en we kunnen er slapen.''

,,Nou, Charley, je had gelijk, hoor,'' zei Jerry later, nadat ze samen met opzichter MacKensie en zijn mannen een stevig maal hadden verorberd, bestaande

,,Hij gaf Titan een klap op zijn kop en is ontkomen met de hondeslee.''

uit lamsvlees, gebakken aardappelen en appeltaart. ,,Ik heb nog nooit zo lekker gegeten." Hij dronk zijn glas melk leeg en voegde eraan toe: ,,En ook nog nooit zulke lekkere melk gedronken."

Opzichter MacKensie, een rijzige man met een blozend gezicht, trok aan zijn snor en zei: ,,Maar je houdt er nu toch nog niet mee op, Jerry?"

Jerry legde plechtig een hand op zijn maag en antwoordde: ,,Jawel, meneer. Dank u, ik heb echt genoeg."

,,Jammer," zei MacKensie guitig. ,,Nu heb je onze kok beledigd en zul je de afwas moeten doen."

Een donkere reus aan het eind van de tafel schudde dreigend zijn grote vuisten. ,,Wat zullen we nou hebben?" riep hij. ,,Kun jij mijn werk als kok niet waarderen?"

Iedereen begon te lachen toen Jerry een beetje onzeker de tafel rondkeek.

Dr. Steele veegde met zijn servet langs zijn mond en zei: ,,Ik geloof anders dat Jerry er wel degelijk van genoten heeft. Wij hebben in lange tijd niet zo lekker gegeten."

,,Ik ben blij dat het u goed gesmaakt heeft, doctor Steele," zei MacKensie. ,,Als u nu met z'n allen naar de kamer hiernaast gaat en nog wat bij het haardvuur gaat zitten, zal ik intussen een van mijn mannen een vuur in uw slaapvertrek laten aanleggen."

,,Een goed idee," zei professor Crowell. Behalve een stuk of zes wegwerkers die nog iets anders te doen hadden, gingen ze allemaal naar de ruime, gezellig gemeubileerde ontspanningszaal, waar een geweldig grote open haard was, die bijna een hele muur besloeg. Sandy, Jerry en Lou Mayer gingen vlak voor de brandende houtblokken op een groot berevel zitten dat daar op de grond lag uitgespreid.

,,Tjonge," zei Jerry fluisterend, terwijl hij naar de machtige klauwen keek die zelfs nu nog iets afschrikwekkends hadden, ,,als ik ooit zo'n knaap tegen zou komen, zou ik geloof ik al doodgaan van angst, nog vóór hij me aangeraakt had."

Lou Mayer bewoog met zijn voet een van de klauwen en zei: ,,Nou, ik weet wel dat je er zéker geweest zou zijn, áls hij je eenmaal aangeraakt had. Kijk maar eens, ze zijn nog groter dan soepborden."

Opzichter MacKensie zat in een ouderwetse schommelstoel en trok nadenkend aan zijn pijp. ,,Ik heb deze knaap hier eens met één klap een paard zien doden," zei hij.

,,Hebt u dat zelf gezien, meneer?" vroeg Sandy.

MacKensie lachte. ,,Ja. Deze beer heeft destijds mijn eigen paard gedood. Ik was met een gezelschap op jacht op het Kodiakeiland. Op zeker ogenblik reed ik om een rots heen en stond recht tegenover een kanjer van een beer. Hij hief zijn voorpoten op, greep mijn paard en doodde het met één geweldige slag in de flanken. Ik kon nog maar net ontkomen. Ik heb toen een keer of vijf, zes op hem geschoten, maar zo'n reus leg je zo maar niet neer. Als onze gids hem tenslotte niet door zijn kop geschoten had, had ik nu waarschijnlijk niet hier gezeten."

,,Het zijn inderdaad geweldig sterke dieren," zei professor Crowell. ,,Keizer Nero liet in de arena's van het oude Rome soms beren tegen leeuwen vechten. En dikwijls wonnen de beren."

,,Gelukkig dan maar dat we die wapens meegenomen hebben. . ." begon Jerry, maar hij zweeg plotseling toen hij de waarschuwende blikken van Sandy en Lou Mayer opving. ,,Nou. . . eh. . . het is in elk geval een geruststellend idee als je bedenkt dat er overal hongerige beren rondlopen," zei hij onzeker.

Opzichter MacKensie begon te lachen. ,,Bent u van plan ook nog wat te gaan jagen als u straks naar het noorden trekt?" vroeg hij aan professor Crowell. Hij wendde zich tot dr. Steele en zei: ,,De douaneambtenaren hebben natuurlijk uw wapens verzegeld, niet?"

,,Ja zeker," antwoordde dr. Steele met nadruk. Hij richtte zich tot Sandy en Jerry en zei: ,,Kijk, jongens, de Canadezen hebben natuurlijk niet graag dat bezoekers zo maar jacht maken op hún wild en dat is heel begrijpelijk. Als we de grens overgaan naar Alaska, dan haalt de douane de zegels er weer af, begrijp je?"

,,Ja," zei Sandy nadenkend en hij keek snel voor zich in het haardvuur. Hij was

verbaasd. Die revolvers waren helemáál niet verzegeld. Hij had zijn vader nog nooit zo weloverwogen een leugen horen vertellen.

MacKensie scheen zich niet bewust van de gespannen stilte die plotseling in het vertrek hing en stond op. „Kom, ik denk dat ik maar eens in de radiohut ga luisteren wat de weerstations over de sneeuwstorm te vertellen hebben," zei hij. „Als het zo blijft, moeten we misschien vannacht nog aan het werk. In elk geval, heren, als u zin hebt om naar bed te gaan, ga gerust uw gang. Ik denk dat uw kamer nu wel lekker warm is. Hij is niet groot, maar gezellig. Er zijn zes bedden, dus u hebt er de ruimte."

„Waar zou Charley eigenlijk zitten?" vroeg Sandy, wie het plotseling opviel dat de Indiaan niet in het vertrek was.

„Die is direct na het eten naar buiten gegaan," zei een van de wegwerkers. „Ik denk dat hij de honden ging verzorgen voor de nacht."

„Ja," zei professor Crowell lachend, „Charley behandelt de honden alsof het kinderen zijn en dat vinden ze natuurlijk heerlijk. Eigenlijk hoef je 's avonds niet naar hen om te kijken; ze slapen prima in de sneeuw."

„Zo maar buiten in de sneeuw?" vroeg Jerry ongelovig. „Hebben ze dan geen last van de kou?"

„Wel nee. Ze rollen zich op als een bal met hun neus onder hun staart en ze slapen. Heb je weleens op hun pels gelet? Die is enorm dik. En onder die dikke bontlaag hebben ze nog een soort onderlaag van heel fijne wol. Ze slapen zelfs veel liever buiten dan bijvoorbeeld binnen voor een brandend vuur."

Lou Mayer hield zijn handen boven de open haard en zei: „Nou, zij liever dan ik."

Toen MacKensie naar buiten was gegaan, gingen de wegwerkers de een na de ander naar bed. Het sneeuwde nog flink en morgen zou er voor hen heel wat werk aan de winkel zijn.

Tegen negen uur begon Sandy te geeuwen en stond op. „Wat denk je, Jerry," zei hij. „Zullen we ook maar eens de kooi opzoeken?"

„Goed idee," antwoordde Jerry direct.

De jongens keken vragend de drie mannen aan. „Gaan jullie maar vast," zei dr. Steele. „Wij roken nog even onze pijp leeg."

Sandy en Jerry pakten hun sneeuwjacks en handschoenen van de stapel kleren op de tafel in de gang en trokken hun laarzen aan.

„Het is maar een goede honderd meter lopen," zei Sandy, „maar bij deze temperatuur kun je niet naar buiten als je er niet warm inzit."

„Gelijk heb je," zei Jerry, terwijl hij nog een dikke wollen das omsloeg.

De beide jongens gingen naar buiten en volgden het pad dat naar het slaapvertrek leidde. Toen ze buiten de beschutting van het hoofdgebouw kwamen, woei de sneeuw, vermengd met fijne ijsdeeltjes, hun pal in het gezicht en maakte het onmogelijk iets van de naaste omgeving te onderscheiden. Als het pad niet zo duidelijk was aangegeven, zouden ze onmiddellijk verdwaald zijn.

„Je zou hier in je eigen achtertuintje de weg kwijtraken," riep Jerry. Op hetzelfde ogenblik struikelde hij en kwam in de sneeuw terecht.

„Help," schreeuwde hij. „Zeg, Sandy, zouden ze hier ook sint-bernardshonden hebben om je uit de sneeuw te redden?"

Sandy had hem bij een arm gepakt en hielp hem weer op het pad. Even later zagen ze een donker vierkant voor zich opdoemen met in het midden daarvan een flauw lichtschijnsel.

„We zijn er," riep Sandy. „Eindelijk."

„Nu moesten de jongens in Valley View ons eens kunnen zien," zei Jerry. „Het zou iets voor die slome Dick Marsh zijn om hier een nachtje te bivakkeren. Of ergens midden in het bos met een stel hongerige beren om hem heen."

„Ja," lachte Sandy, „dat zou misschien weleens goed voor hem zijn. Tjonge, wat zou ie in zijn piepzak zitten."

Wordt vervolgd

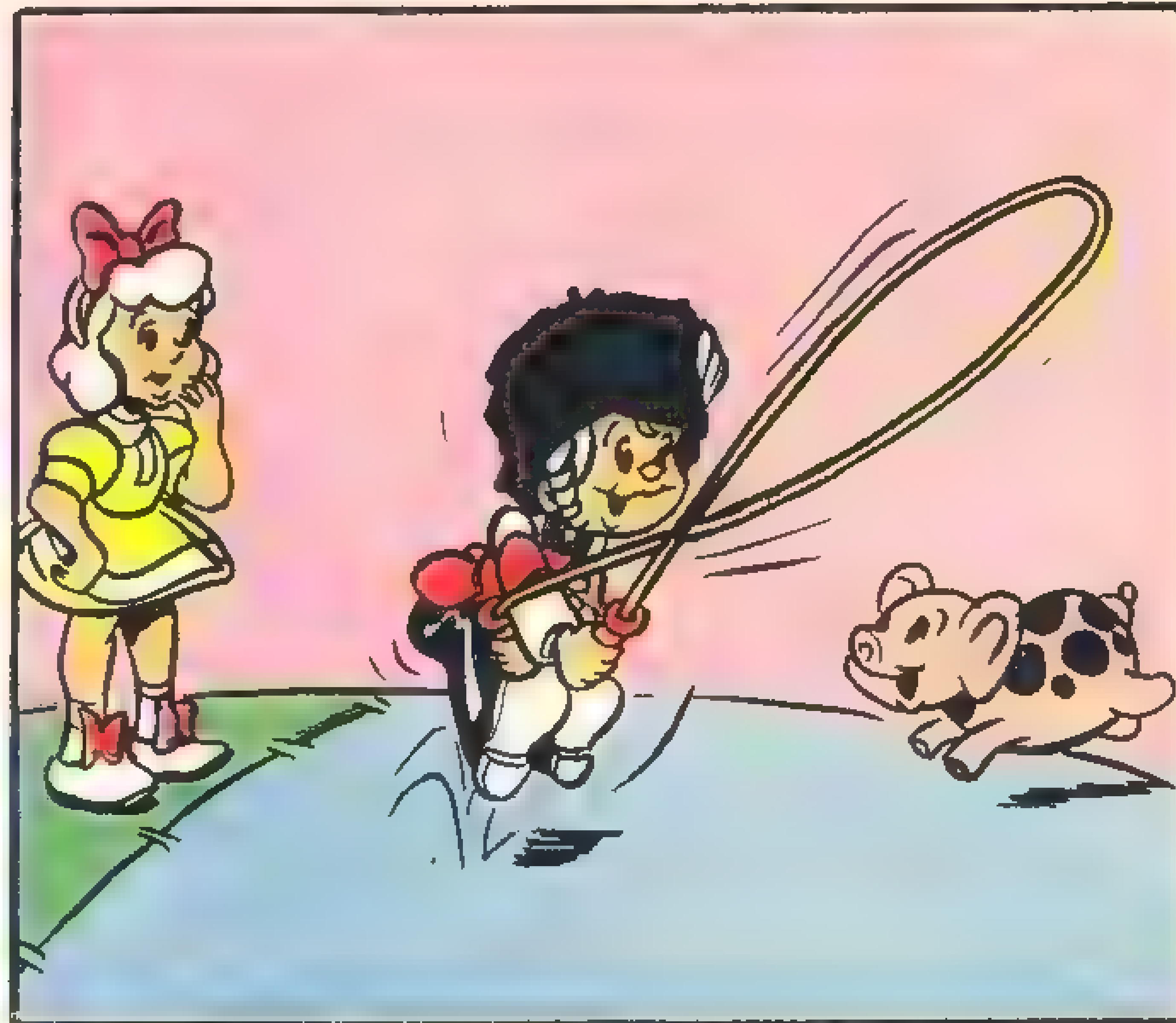

„Hij hief zijn voorpoten op, greep mijn paard en doodde het met één geweldige slag in de flanken."

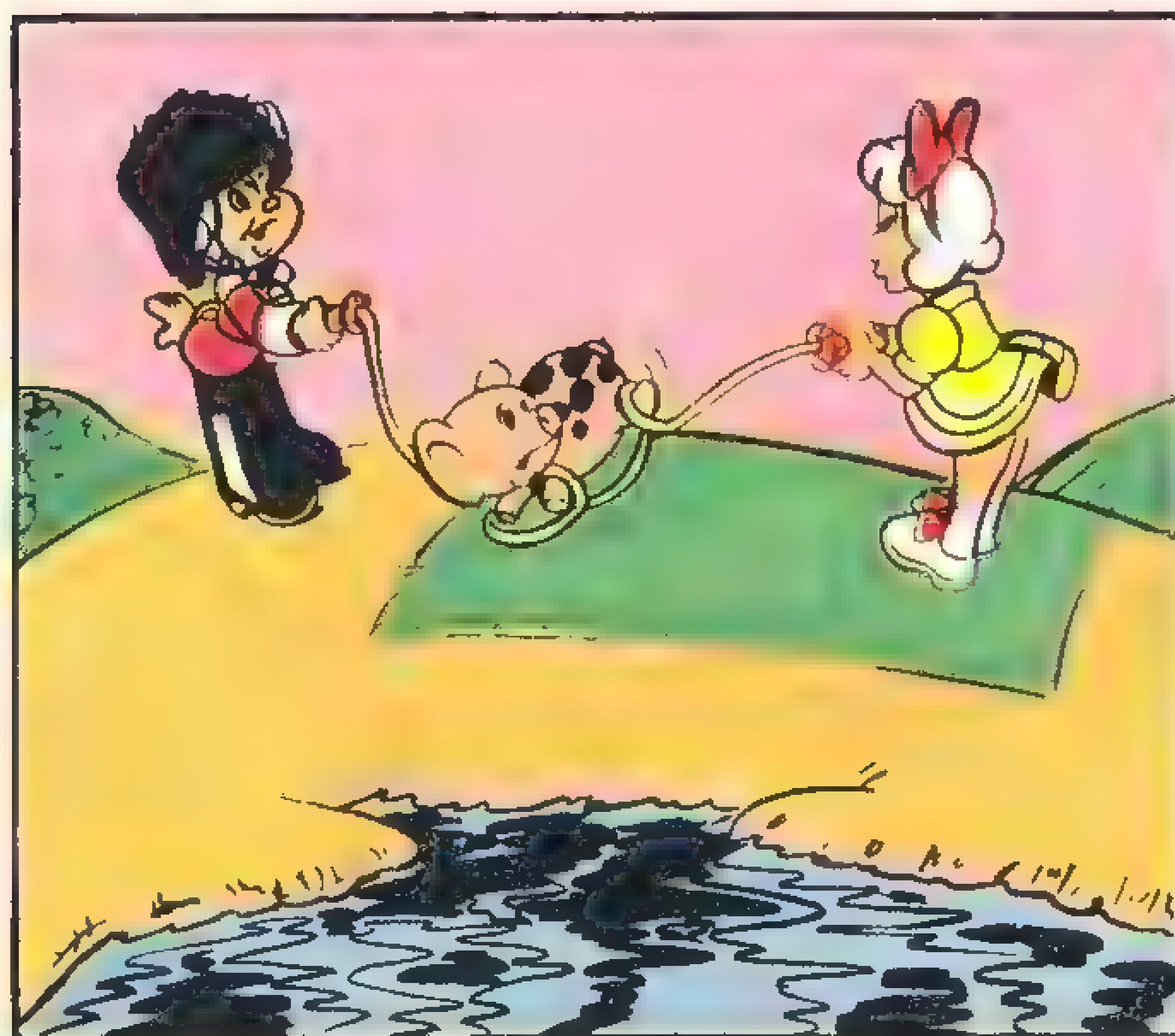
SPELEND

Op een keer bracht Tommie een cadeautje mee voor Dollie. Het was een springtouw. Dollie was er erg blij mee, want haar oude springtouw was stuk. „Laat maar eens zien hoe goed jij springen kunt," zei Tommie. Dollie begon direct en Tommie klapte in zijn handen. „Goed zo!" riep hij.

Na een tijdje werd Dollie moe van het springen. Tommie pakte het touw en zei: „Ik kan het ook, hoor. Zal ik het je eens laten zien?" En daar ging Tommie. Onder het springen haalde hij allerlei kunstjes uit. Toen kwam Spekkie Spaarvarken er aan. „Ik wou dat ik het ook kon!" zei hij.

„Het is helemaal niet moeilijk, Spekkie," zei Tommie. „Weet je wat? Dollie en ik zullen draaien, dan kun jij springen." Zo gezegd, zo gedaan. Maar toen het touw begon te draaien, raakte Spekkie er met zijn poten in verward. „Stop, stop!" riep hij, maar het was al te laat.

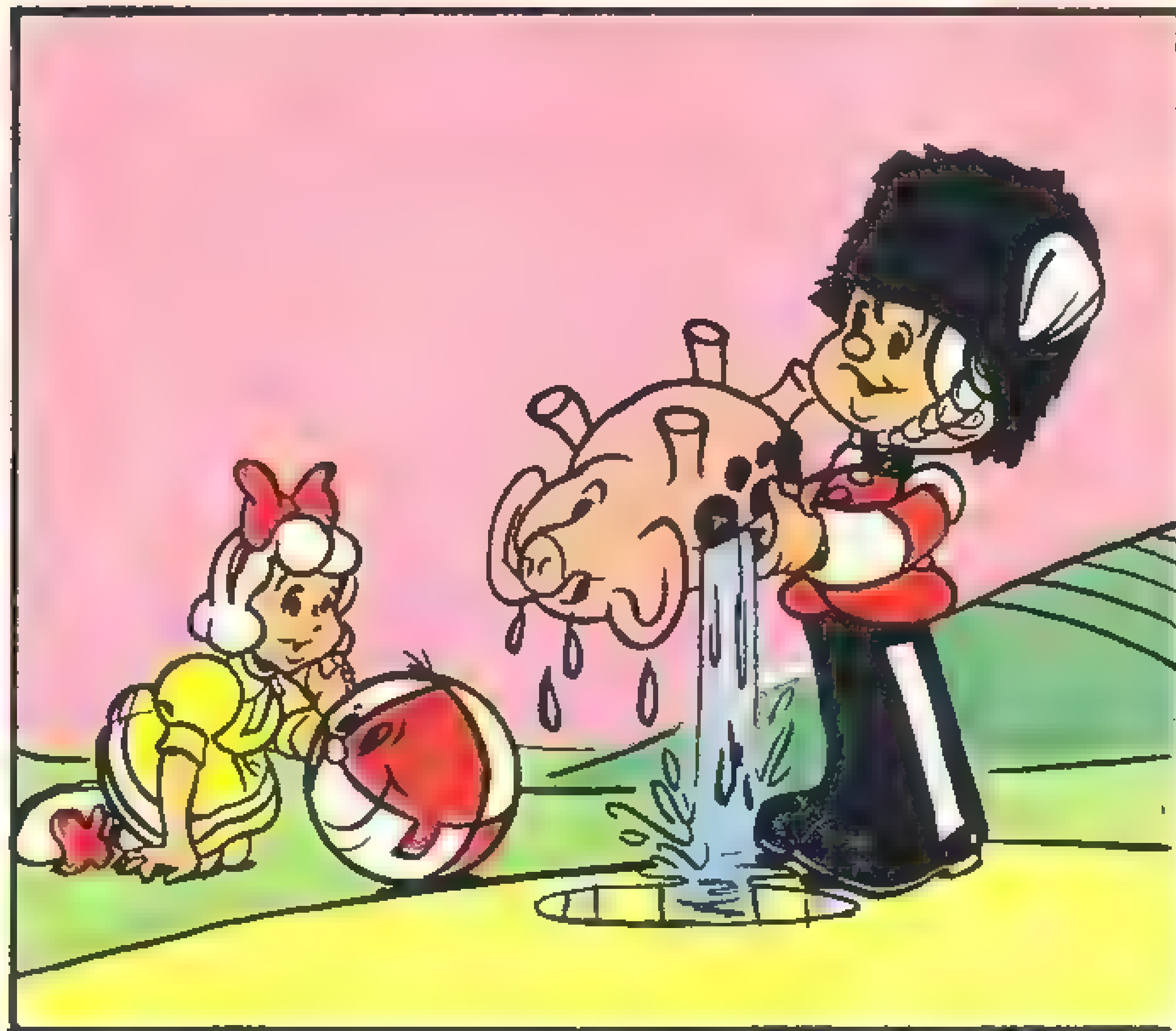

Opeens schoot het touw uit Tommies handen en daar rolde Spekkie over de grond. Vlakbij was een meertje en het spaarvarken rolde er recht naar toe. Tommie rende achter hem aan, maar hij kon hem niet meer grijpen en met een plons kwam de arme Spekkie in het water terecht.

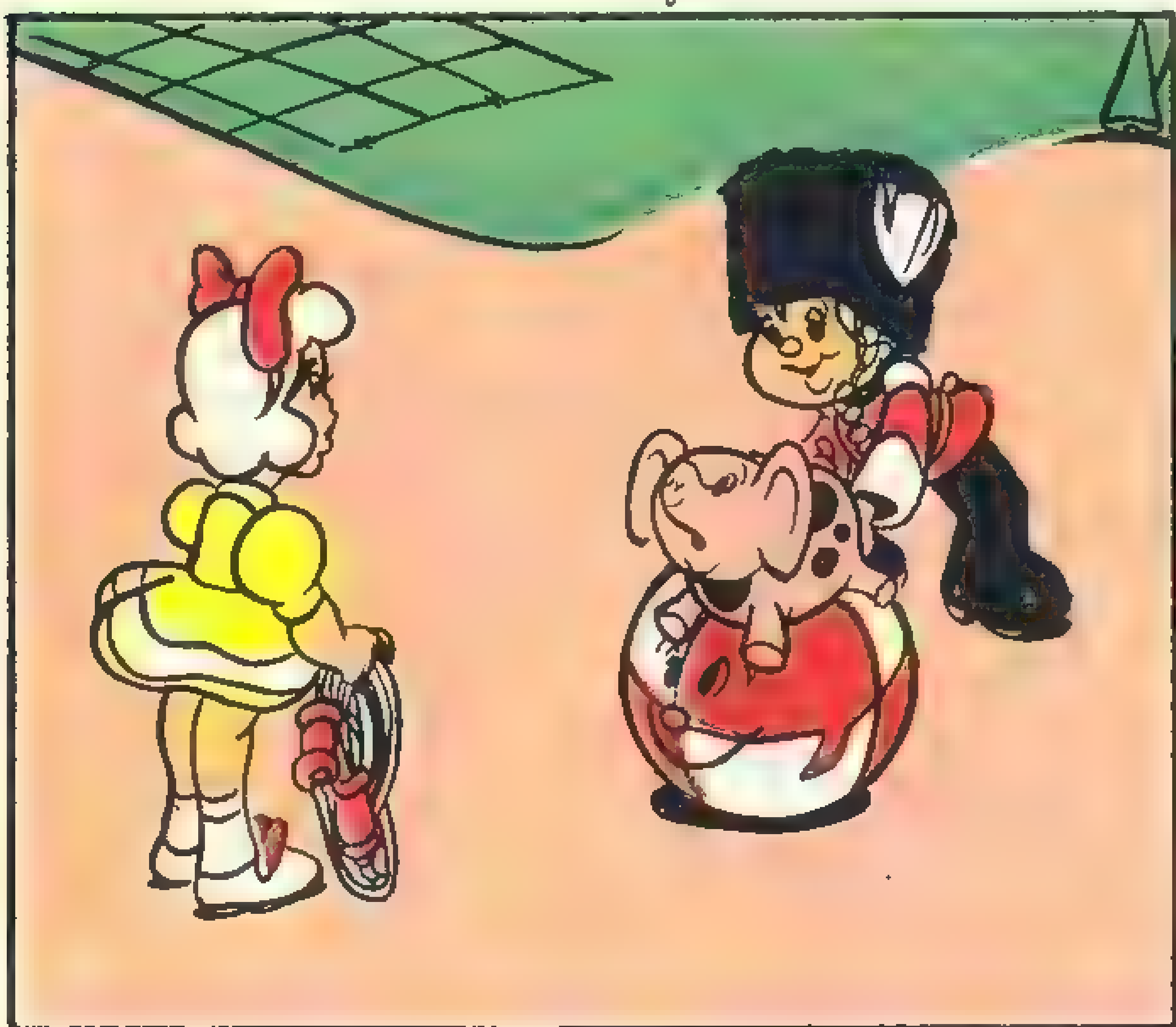
SPEELGOED

Gelukkig was het meertje niet diep, zodat Tommie het spaarvarken gauw te hulp kon komen. Hij knielde op de kant en zei: „Wees maar niet bang, Spekkie, ik trek je er weer uit." Intussen was Gompie Stuitbal verschenen. „Wat gebeurt hier, jongens?" vroeg hij nieuwsgierig.

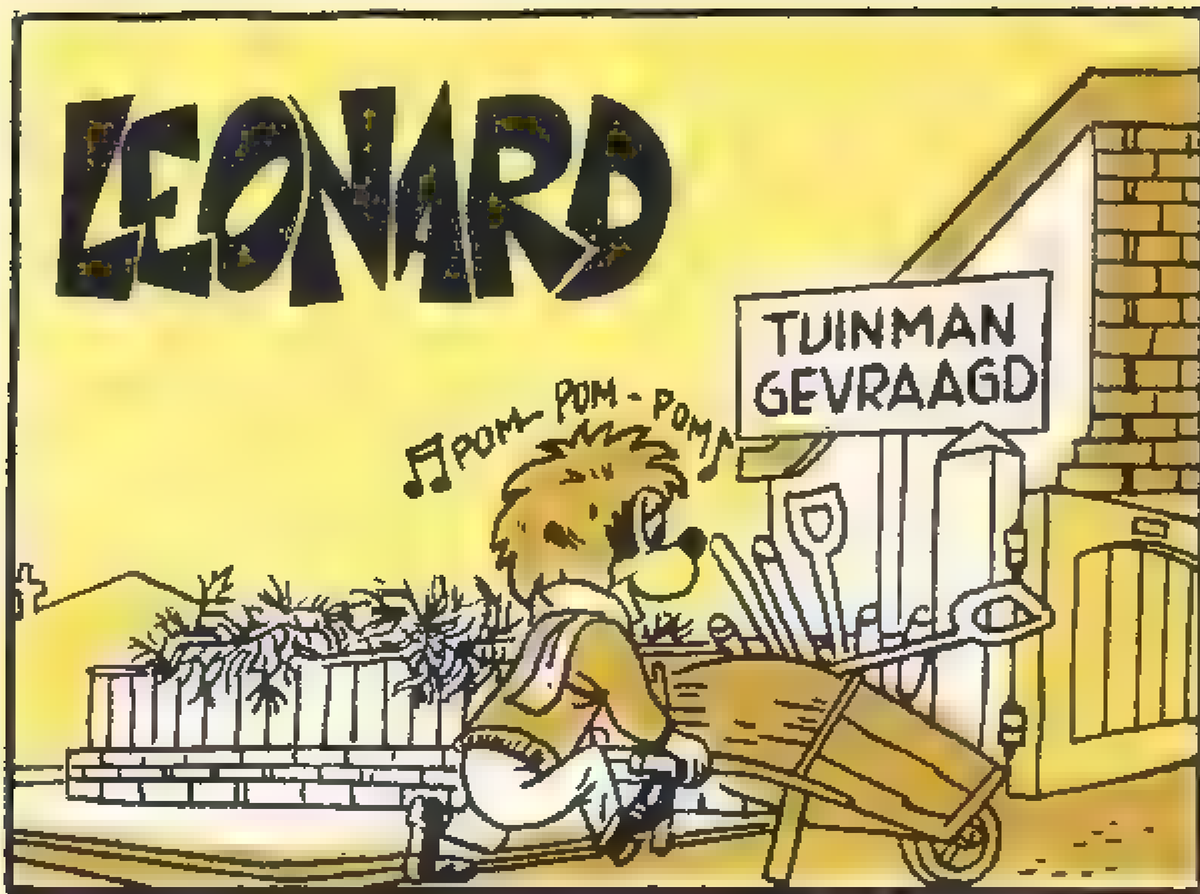
„We wilden Spekkie leren touwtjespringen," legde Dollie uit, „maar Spekkie raakte met zijn poten in het touw verward." „Wat vervelend," zei Gompie. „Ik wou dat ik hem kon helpen." Toen kwam Tommie opeens op een idee. Hij schudde het water uit het spaarvarken en zei:

„Misschien kun je dat inderdaad wel, Gompie. Jij kunt immers zo goed stuiten en springen." Tommie pakte Spekkie en zette hem op de stuitbal. „Maar ik wil zélf springen!" zei het spaarvarken. „Stil nou maar," antwoordde Tommie. „Ik zal zorgen dat jij springen kunt, hoor."

„Kijk, Dollie en ik zullen draaien en Gompie gaat springen. Als jij nu boven op Gompie zit, spring je toch ook?" Daar had Spekkie niet aan gedacht. „Ja, natuurlijk!" riep hij. „Wat een goed idee van je, Tommie!" En even later waren ze met zijn allen aan het touwtjespringen.

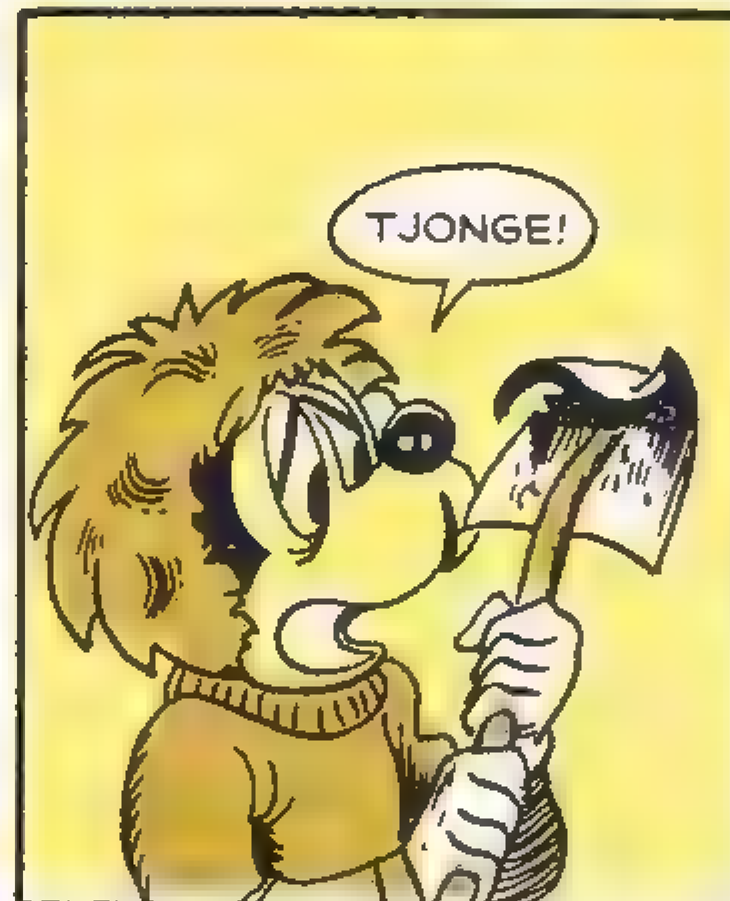

LEONARD
POM-POM-POM
TUINMAN
GEVRAAGD

WIL JE
DAT BOOMPJE
PLANTEN?
JA, ME-
NEER.

DAAR
GAAT
IE!

DE GROND IS
HARD BEVROREN!
KRAK!

ZO HARD ALS STEEN.
BOING!

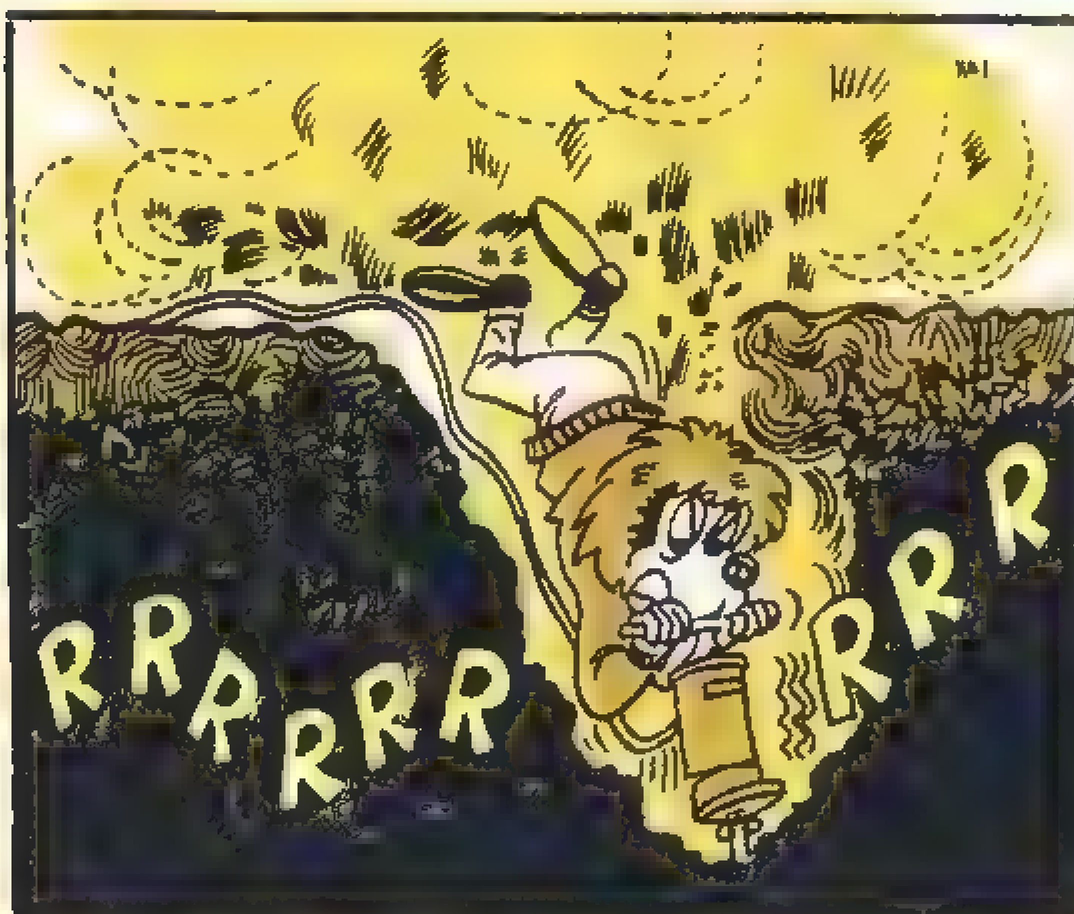

TJONGE!

DAN MAAR
MET EEN
HOUWEEL!

KRAK!

BAH!

LATER...
NU ZAL HET
WEL LUKKEN!

RRRRRRR
RRR

JA, GELUKT!

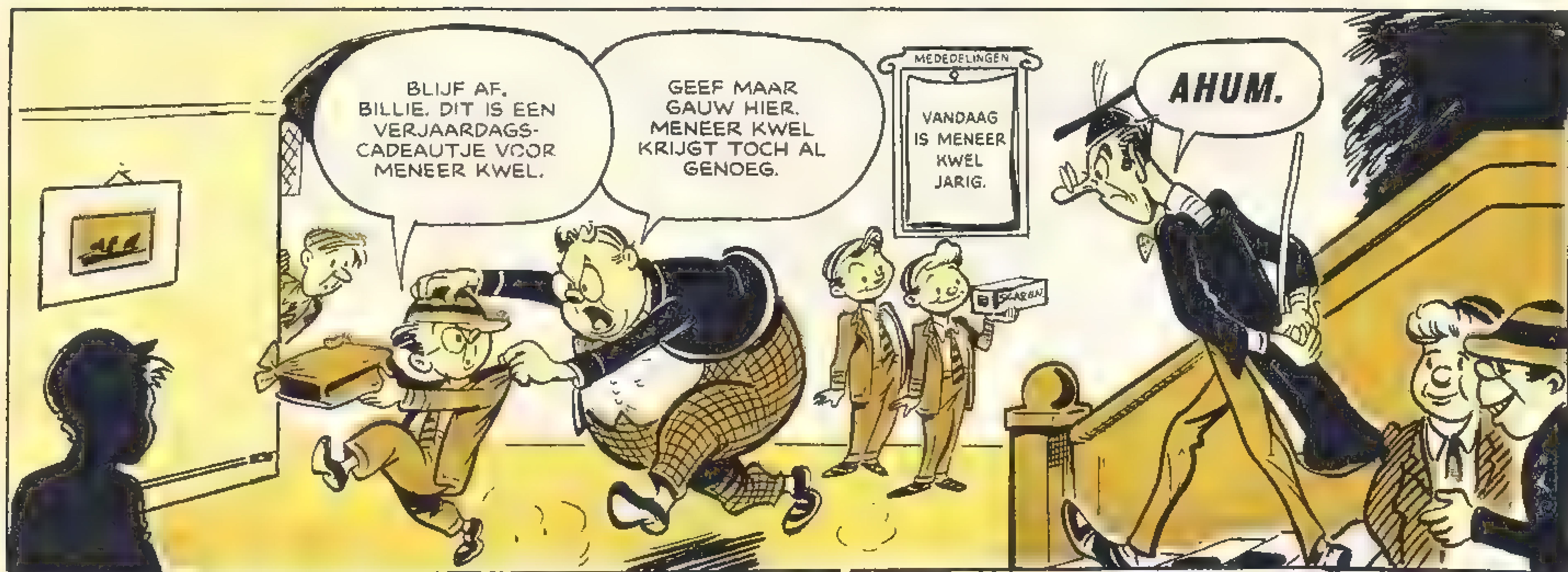

POM POM POM
WEL HEB
IK OOIT!

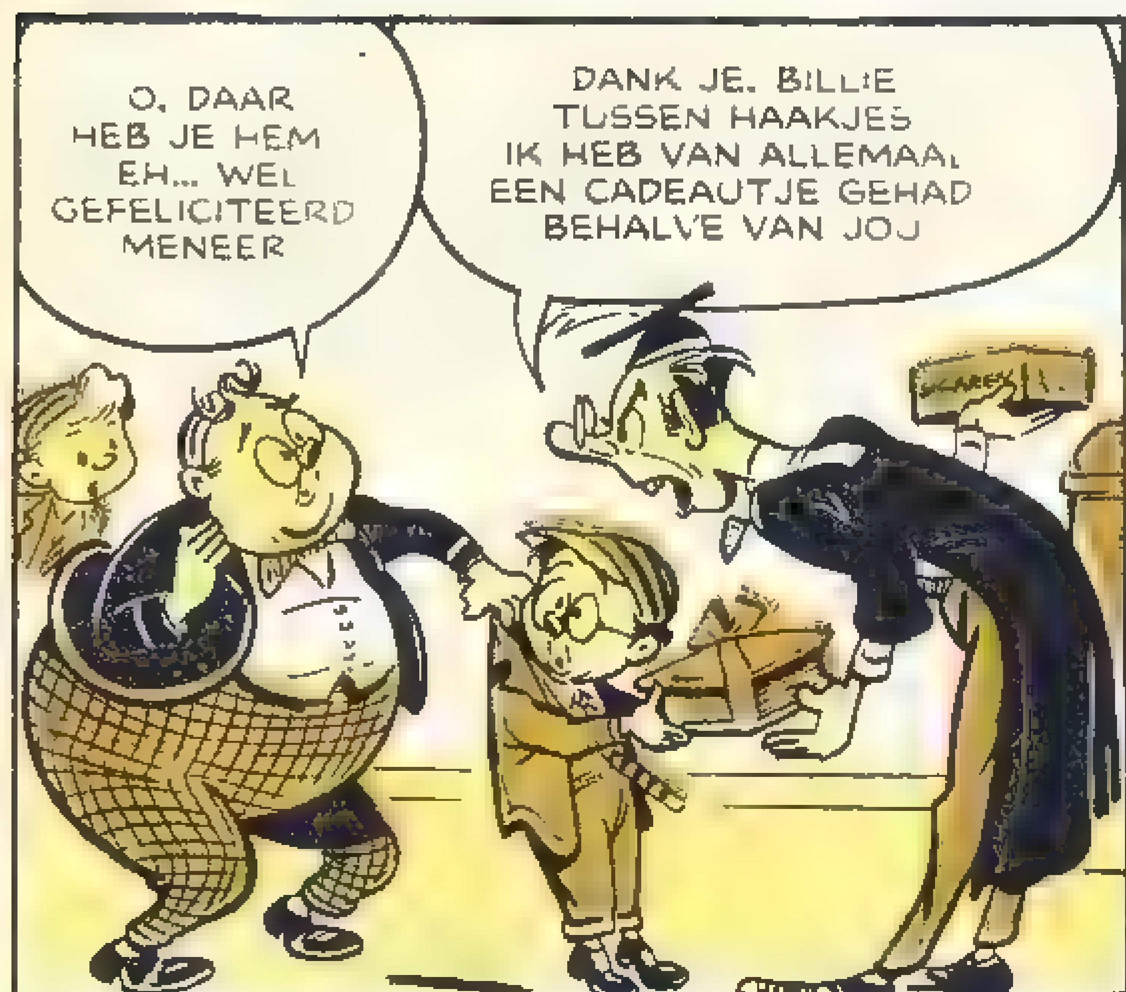

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

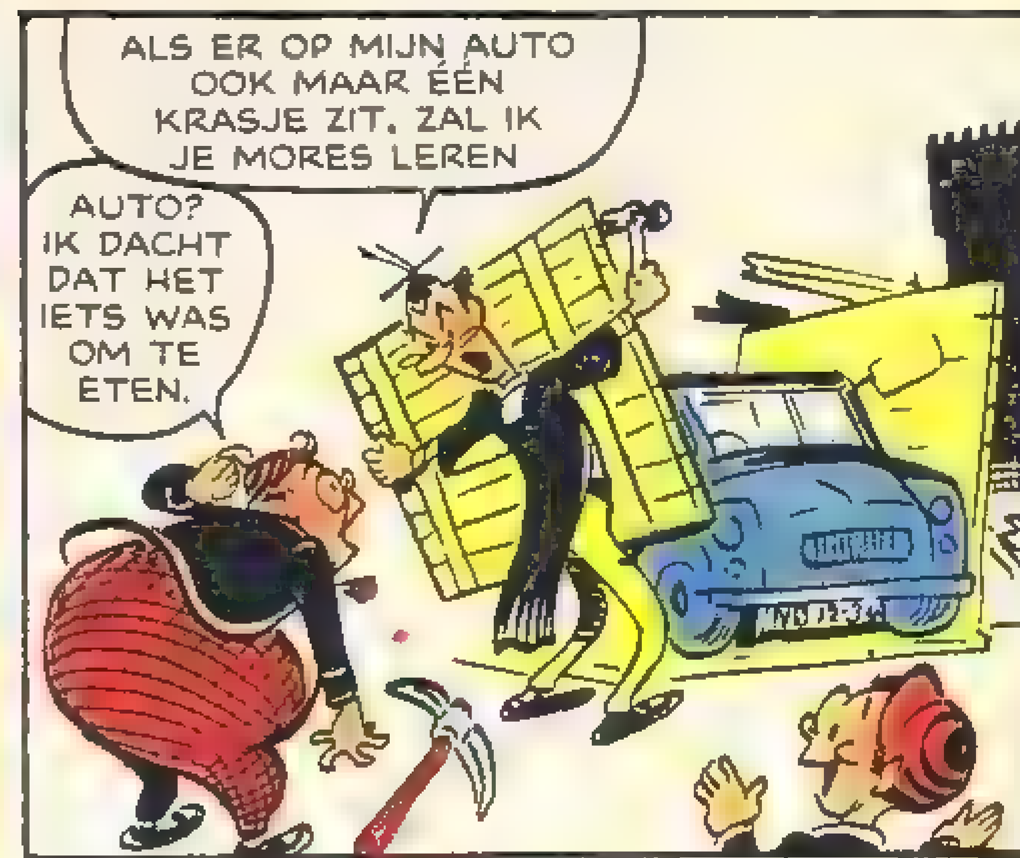

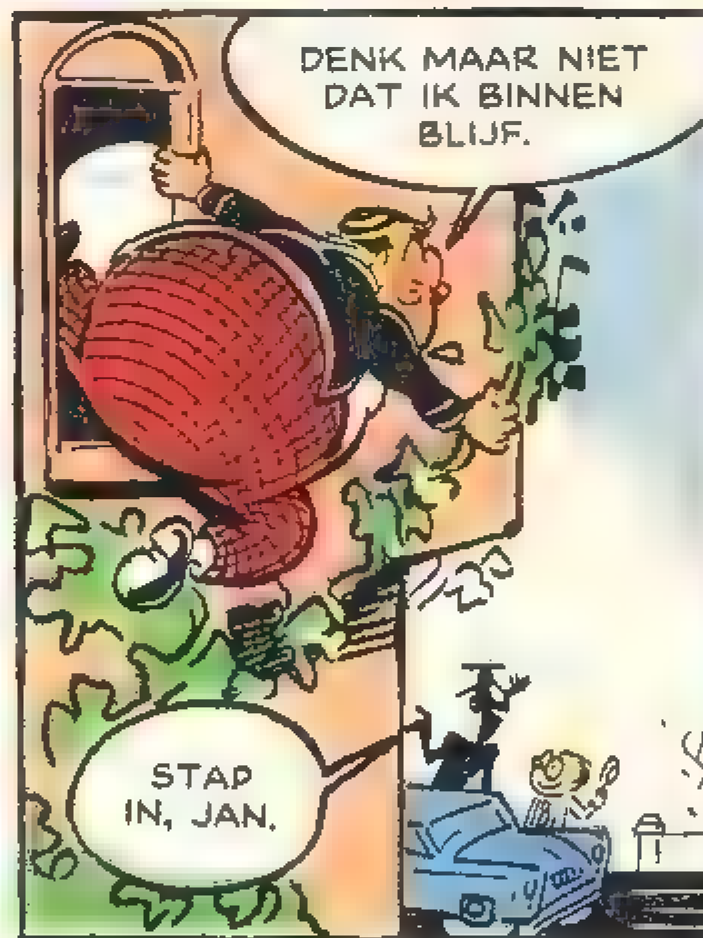

O, WAT LEUK. IK HEB DE EERSTE PRIJS GEWONNEN IN EEN GROTE PRIJSVRAAG.
BANG! BENG!
Geachte Heer, Hierbij delen wij U mee

WEG MET DAT HOUWEEL, BILLIE. STRAKS BESCHADIG JE MIJN PRIJS.
O, IK DACHT DAT HET EEN KIST MET SNOEPGOED WAS.

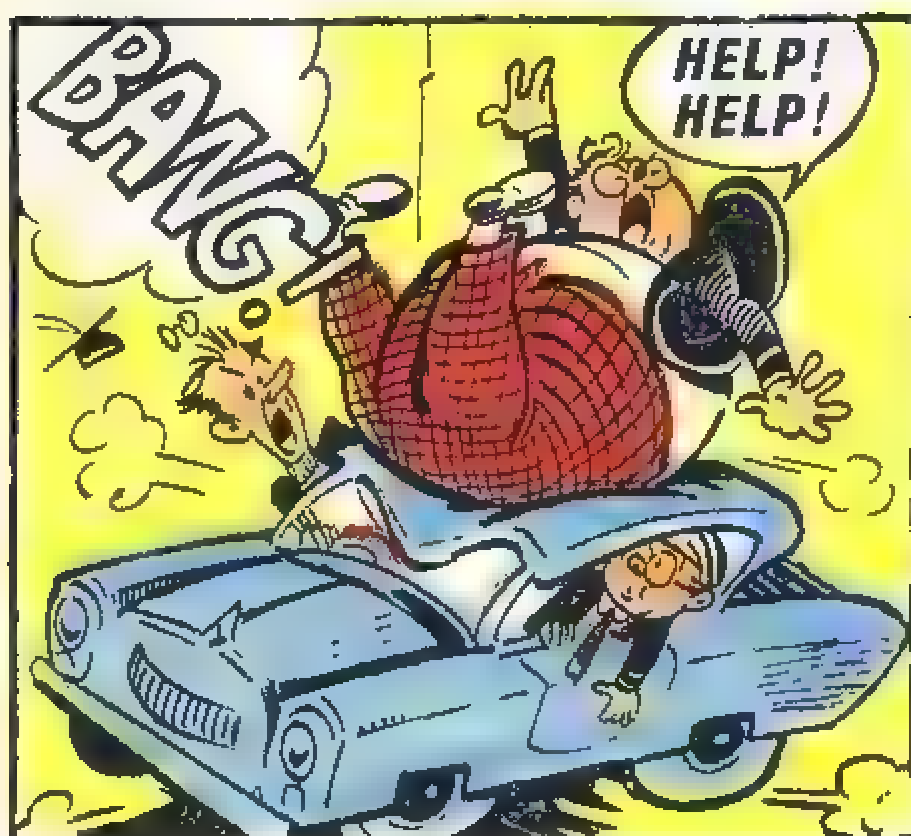

ALS ER OP MIJN AUTO OOK MAAR ÉÉN KRASJE ZIT, ZAL IK JE MORES LEREN
AUTO? IK DACHT DAT HET IETS WAS OM TE ETEN.

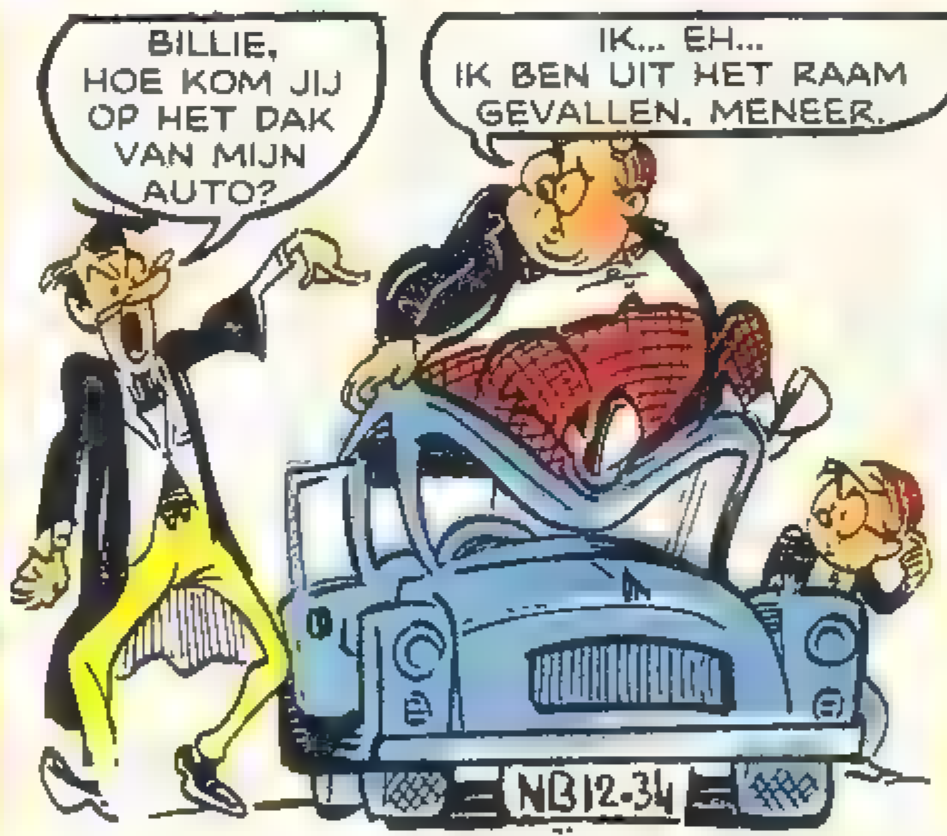

IK ZAL BILLIE EVEN IN VEILIGHEID BRENGEN EN DAN GAAN WE EEN EINDJE RIJDEN, JAN.
MAG IK NIET MEE?

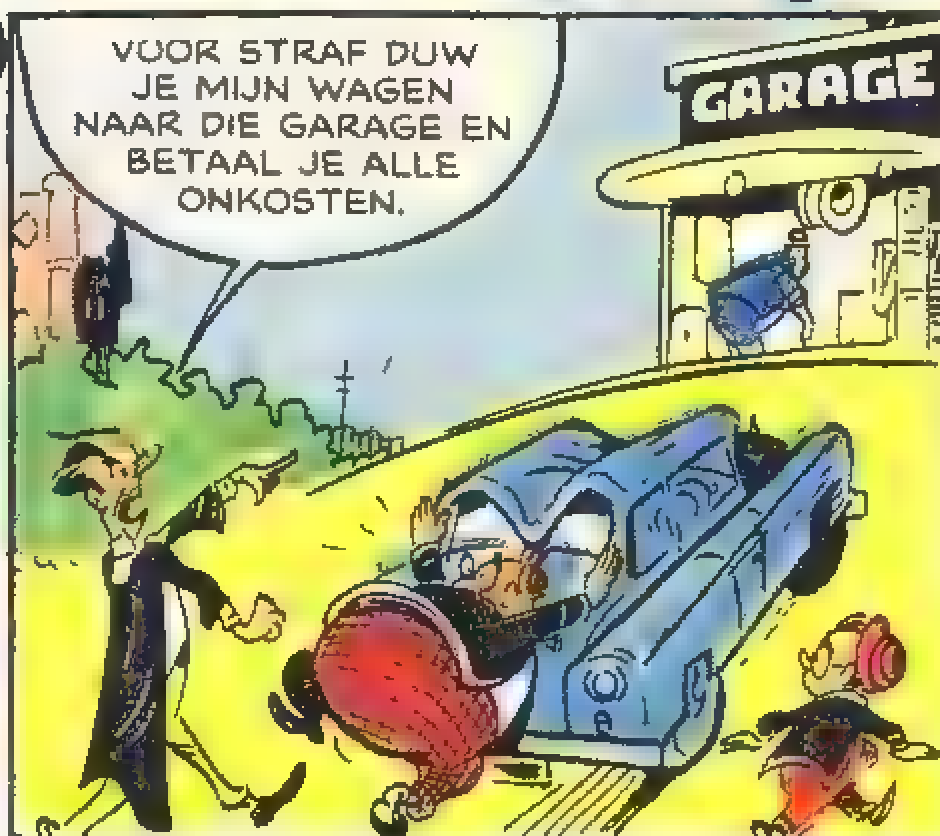

IK WIL NIET DAT HET UITSTAPJE DOOR JOU VERKNOEID WORDT, BILLIE.
WAT EEN GEMENE STREEK.
KLIK

DENK MAAR NIET DAT IK BINNEN BLIJF.
STAP IN, JAN.

HELP. IK VAL.
GELUKKIG HEEFT BILLIE DE WAGEN NIET BESCHADIGD.
NB12-34

BANG!
HELP! HELP!

BILLIE, HOE KOM JIJ OP HET DAK VAN MIJN AUTO?
IK... EH... IK BEN UIT HET RAAM GEVALLEN, MENEER.
NB12-34

VOOR STRAF DUW JE MIJN WAGEN NAAR DIE GARAGE EN BETAAL JE ALLE ONKOSTEN.
GARAGE

EEN OLIFANT OP UW DAK GEHAD, MENEER? DAT ZAL EEN LIEF CENTJE KOSTEN.
HET KAN ME NIET SCHELEN WAT HET KOST. DEZE JONGEMAN BETAALT ALLES.
LIEVE HELP
NB12-34

HET KAN WEL EVEN DUREN VOOR HIJ KLAAR IS, MENEER. MIJN UITDEUKER IS NAMELIJK ZIEK, ZIET U.
WILT U ME DAN BELLEN ALS HIJ KLAAR IS?

HOE MOET IK DAT IN VREDESNAAM ALLEMAAL BETALEN? IK ZAL EEN BAANTJE MOETEN GAAN ZOEKEN.
OLIE

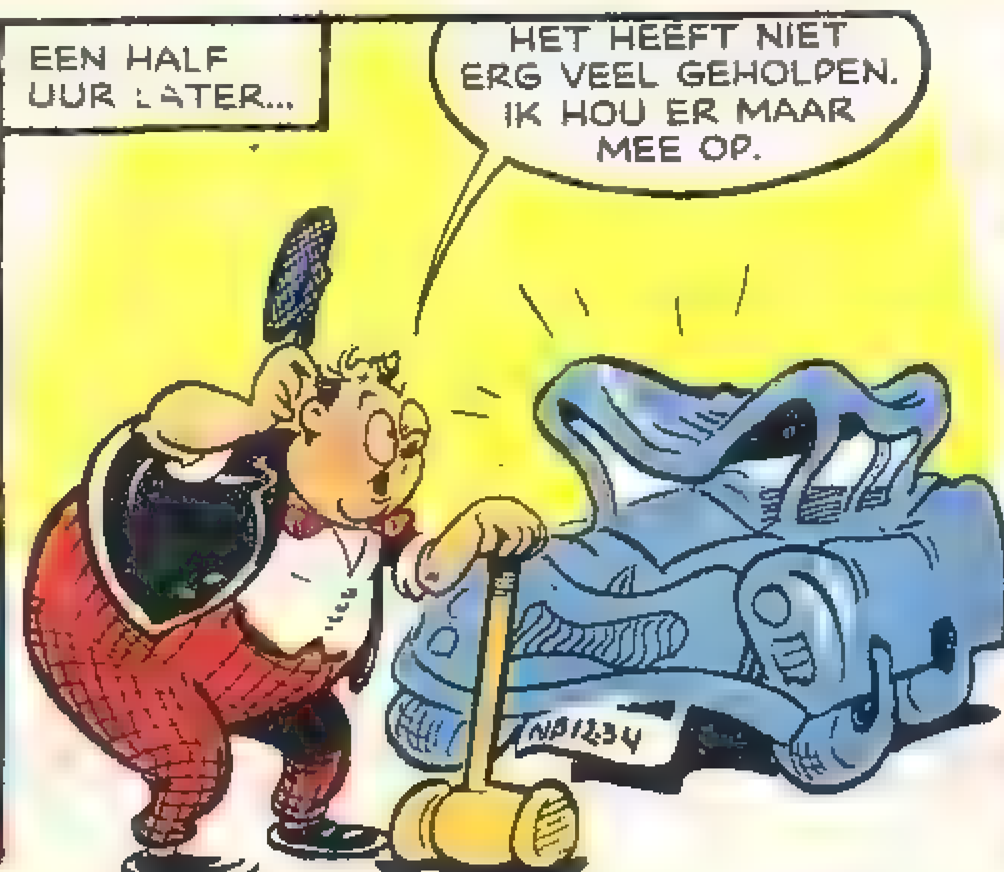

WEET JE WAT? IK GA ME AANBIEDEN ALS UITDEUKER.

EVEN LATER KWAM BILLIE TERUG ALS UITDEUKER...
WAAR IS BILLIE NU?
EEN GENIAAL IDEE. IK REPAREER DIE WAGEN EN KRIJG ER NOG GELD VOOR OOK.
NB 1234
GEREEDSCHAP

IK HOOR DAT U EEN UITDEUKER ZOEKT.
BEN JIJ UITDEUKER? JE KOMT ME BEKEND VOOR...

IK ZIT AL JAREN IN DAT VAK.
NOU, JE KUNT METEEN AAN DEZE WAGEN BEGINNEN. IK GA EVEN ETEN
GEREEDSCHAP

EEN KLOPJE HIER EN EEN KLOPJE DAAR EN DAT-WAGENTJE IS WEER ALS NIEUW.
BANG!

EEN HALF UUR LATER...
HET HEEFT NIET ERG VEEL GEHOLPEN. IK HOU ER MAAR MEE OP.
NB 1234

HEE, DAAR STAAT PRECIES ZO'N WAGEN ALS DIE VAN MENEER KWEL.
NX 4567

IK VERWISSEL ZE GEWOON; MENEER KWEL HEEFT TOCH NIKS IN DE GATEN.

EVEN LATER KWAM DE EIGENAAR VAN DE GARAGE TERUG.
GEWELDIG, DAT HEB JE KEURIG GEDAAN. IK ZAL EVEN MENEER KWEL BELLEN.
KAN IK METEEN GELD KRIJGEN?
BANDEN

DAT KOMT STRAKS WEL. JE MOET EERST DE WAGEN REPAREREN DIE HIERNAAST STAAT.
O... EH... GOED....

LATER...
IK HEB EEN NIEUWE UITDEUKER, VANDAAR DAT UW WAGEN ZO GAUW KLAAR IS.
NX 4567

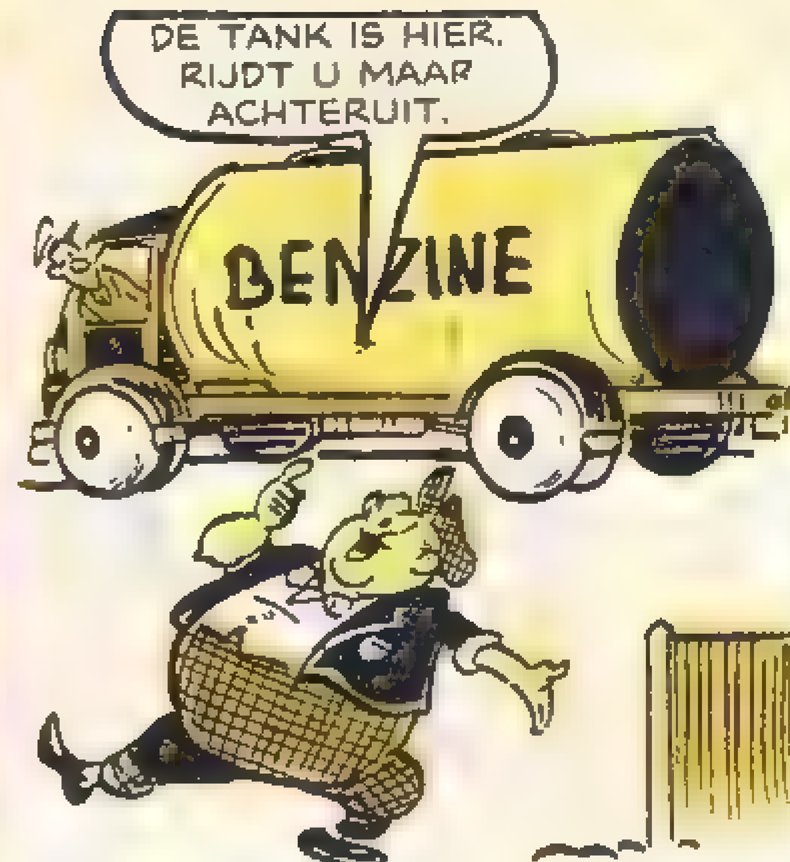

STUUR DE REKENING MAAR NAAR BILLIE TURF.
HA, HA, HIJ DENKT DAT HET ZIJN EIGEN WAGEN IS.

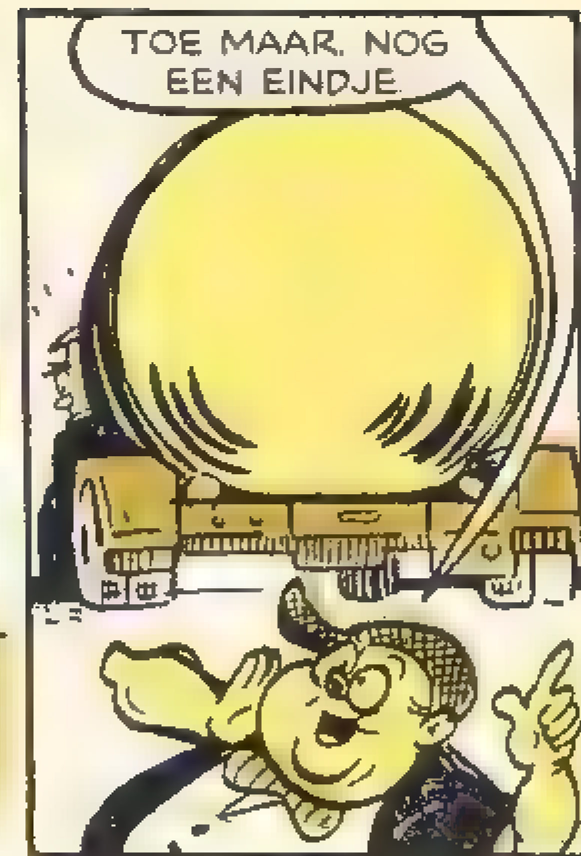

LIEVE HELP, WAT MOET IK DOEN ALS DE ANDERE EIGENAAR KOMT?
NB 1234
GEREEDSCHAP

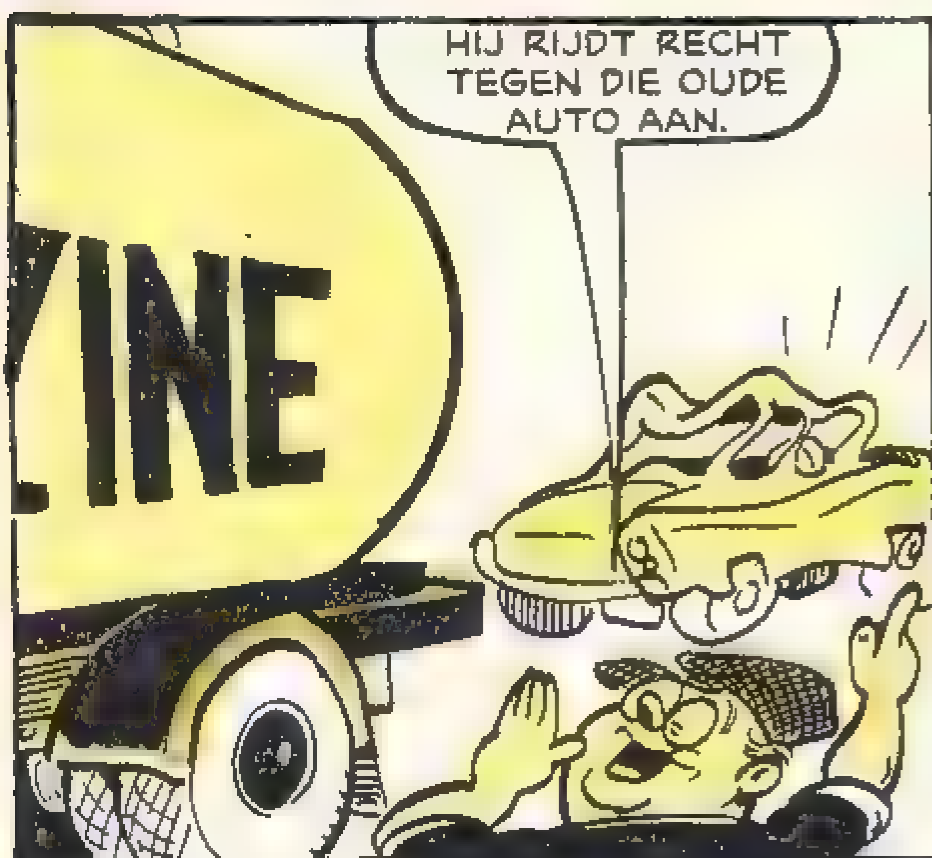

STRAKS WIL HIJ EEN NIEUWE WAGEN EN DAN MOET IK HEM BETALEN.
BENZINE

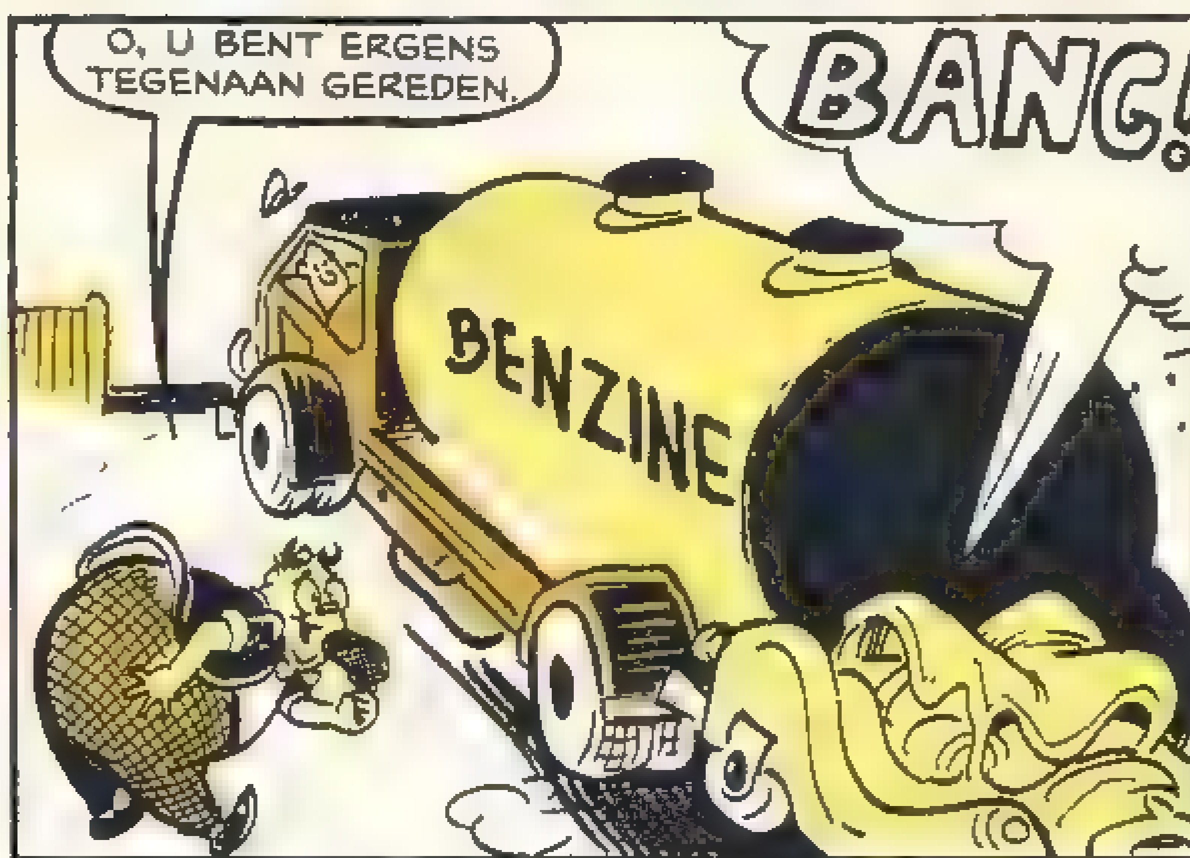

HEE, DIKZAK, WAAR IS HIER ERGENS DE BENZINETANK?
HOE KAN IK DAT WETEN?
BENZINE

WACHT, IK HEB EEN IDEE.

DE TANK IS HIER. RIJDT U MAAR ACHTERUIT.
BENZINE

TOE MAAR, NOG EEN EINDJE.

HIJ RIJDT RECHT TEGEN DIE OUDE AUTO AAN.

O, U BENT ERGENS TEGENAAN GEREDEN.
BANG!
BENZINE

ZEG, BEN JE AL KLAAR MET DIE AUTO? HIER IS DE EIGENAAR.
NEE, ER IS EEN KLEIN ONGELUKJE GEBEURD.

MIJN AUTO.
HET WAS ZIJN SCHULD.
NIET WAAR, HET IS DIE DIKKE ZIJN SCHULD.

GARAGE
WACHT EENS, DIT IS NIET HET NUMMER VAN MIJN WAGEN.
O NEE?
NB 12-34

IK HEB MIJN AUTO HIER GEBRACHT OM DE REMMEN NA TE LATEN KIJKEN. WAAR IS HIJ?
IK ZOU HET NIET WETEN.
NB 12-34

INTUSSEN HAD MENEER KWEL ONTDEKT DAT ER NOGAL WAT MANKEERDE AAN DE WAGEN WAARIN HIJ REED...
LIEVE HELP, MIJN REMMEN WERKEN NIET. HOE KAN DAT?
POLITIE

DIE VENT IS EEN GEVAAR OP DE WEG.
TJONGE, DE POLITIE ZIT ACHTER ME AAN.

HEE, KIJK NOU EENS. DIT IS DE WAGEN WAARMEE DIE JUWELENDIEFSTAL BIJ HERTOGIN RIJKJES IS GEPLEEGD. IK ZIE HET AAN DEZE KRASSEN.
WÁT?
NX 45-67

Prestaties van dieren

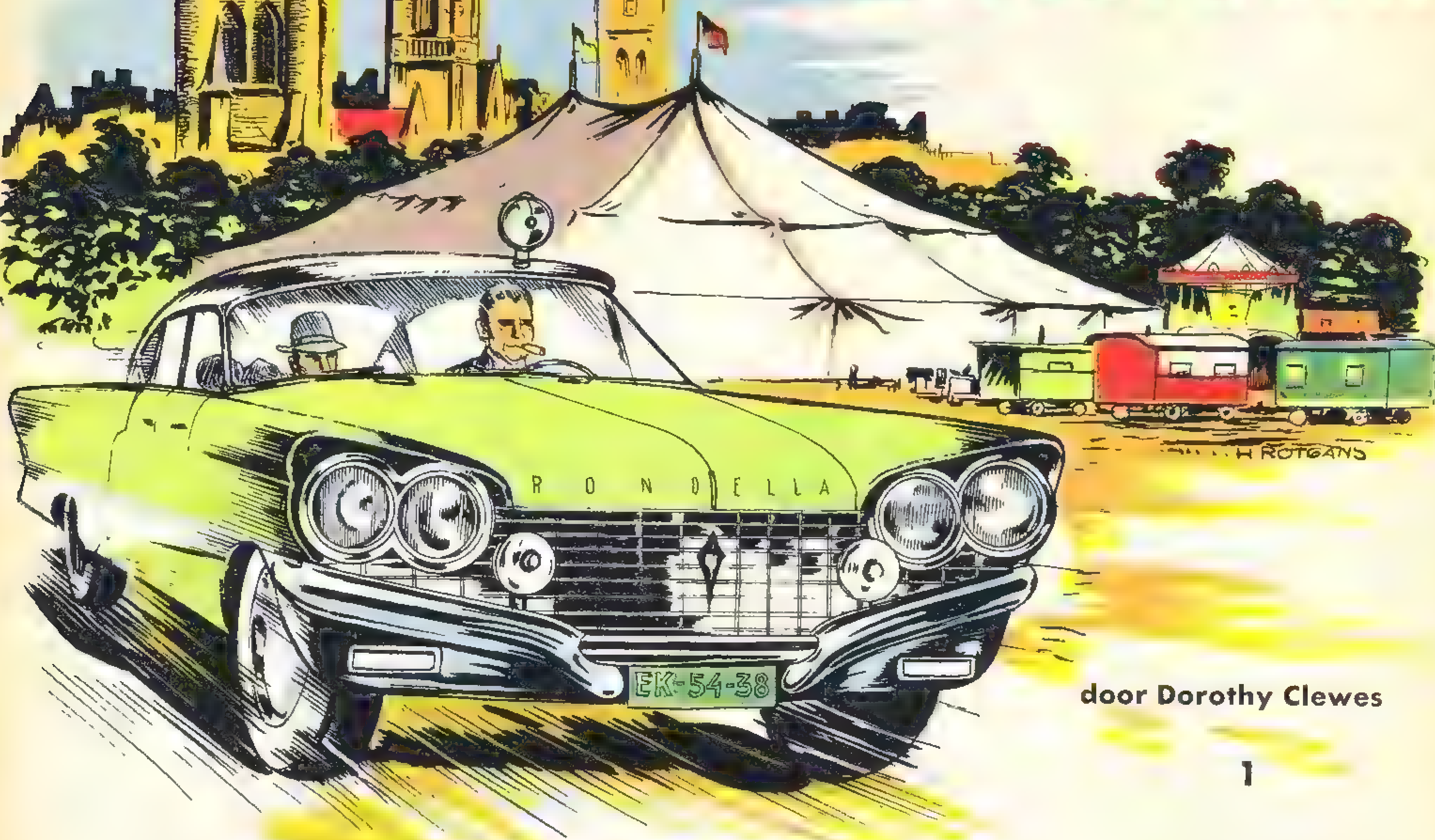
Kevers zijn in verhouding tot hun grootte de sterkste wezens op de wereld. Dat is een paar jaar geleden bewezen door zeer interessante onderzoekingen en proefnemingen aan de universiteit van Londen. Een vliegend hert (dat is een kever met kaken, die sterk aan het gewei van een hert doen denken) werd een pakje met loodkorrels ter zwaarte van tweehonderdvierendertig gram op zijn rug gelegd. Dat is achthonderd maal zo zwaar als zijn eigen gewicht. Ondanks deze enorm zware last kroop het insekt zonder zichtbare inspanning verder. Het kwam bijna net zo vlug vooruit als toen het niets te torsen had. In vergelijking daarmee zou een volwassen mens in staat moeten zijn niet minder dan vijf stalen spoorwagons op te tillen en die een paar kilometer ver te dragen. Een buitengewoon sterk mens heft als maximum honderd tot honderdvijftig kilo omhoog en loopt daar gewoonlijk niet ver mee weg.

Niet alleen kevers, maar ook mieren beschikken over een opvallende lichaamskracht. Het is voor deze diertjes een klein kunstje voorwerpen weg te slepen, die vijftig tot zestig maal zo zwaar zijn als zijzelf. Wat zou een mens moeten presteren om zich met een mier in kracht te kunnen meten? Hij zou dan het vermogen moeten bezitten om een last van tenminste vier tot vijf ton voort te bewegen, dus vier- à vijfduizend kilo.

Ook aan de snelheid, waarmee een mier zich weet te verplaatsen, kan geen mens tippen, wat ook proefondervindelijk is aangetoond. Een bosmier droeg een dode spin, die driemaal zo groot was als hijzelf, met een geweldige snelheid loodrecht tegen een boom op, waarbij dit insekt iedere seconde een afstand aflegde van vierentachtig maal zijn eigen lichaamslengte. Dat komt ongeveer overeen met de prestatie van een raceauto, die zestienhonderd kilometer per uur rijdt.

Maar spinnen zijn wat snelheid betreft de mieren nog de baas. Zij slaan gemakkelijk alle snelheidsrecords van alle levende wezens. Uit de onderzoekingen in Londen is bijvoorbeeld gebleken, dat een spin het honderdvoudige van zijn lengte zonder moeite aflegt in één seconde. Om dit snelheidsrecord te evenaren zou een raceauto maar liefst vierentwintighonderd kilometer per uur moeten rijden.

Natuurlijk houden al deze wonderbaarlijke prestaties van dieren verband met de hoeveelheid voedsel, die zij verorberen en die naar verhouding veel en veel groter is dan die van de mens. In elk geval blijkt uit dit alles wel, dat de mens en zijn machines het soms tegen de sterkste onder de dieren moeten afleggen.

Ontvoerd!...

door Dorothy Clewes

1

HOOFDSTUK I

Hoe het begon

Het was begonnen op de ochtend dat meneer Hadley van de ontbijttafel opstond om de brieven uit de brievenbus te halen. Dat deed hij iedere morgen zelf en hij wilde niet dat John, Tom of Eileen het deed. Zelfs mevrouw Hadley kwam er niet aan te pas. Meneer Hadley had voor deze maatregel een belangrijke reden. Hij was namelijk inspecteur van politie, en nog wel een hele bekende.

Daarom ontving hij vaak gewichtige brieven, brieven, waar niemand iets mee te maken had. Maar dat was nog niet eens de eigenlijke reden. Die gewichtige stukken immers zaten goed verpakt in zware enveloppen. Er waren echter ook brieven en briefkaarten, afkomstig van mensen, die het niet zo nauw namen met de wet. Die stuurden meneer Hadley soms dreigbrieven. Hijzelf was niet bang voor zulke dreigementen, maar zijn vrouw wel. Ze was al een paar maal overstuur geweest en daarom wilde haar man niet dat ze er nog iets van zou merken.

Die bewuste ochtend echter was er een brief gekomen met een grote Belgische postzegel erop. Aan het stempel kon je zien dat hij uit Gent kwam.

Eileen zag het; ze herkende ook de lange blauwe envelop.

„Van oom Karel!" riep ze.

Meneer Hadley glimlachte en keek zijn vrouw eens aan.

Nu kwamen ze natuurlijk allemaal, de drie kinderen en moeder ook, over zijn rug mee staan lezen.

En toen keken ze allemaal naar Eileen, die een vuurrode kleur had gekregen en verlegen met haar paardestaartje zwaaide.

Het scheelde niet veel of ze was gaan huilen. Niet van verdriet, maar van blijdschap. Want in de brief vroeg oom Karel of ze bij hem in Gent wilde komen. Oom Karel zou haar pianolessen geven. Geen kleinigheid! Oom Karel — meneer van der Meersch — was een van de beste pianoleraren in Gent.

Hij was zelfs in Nederland en Frankrijk beroemd. Enige maanden geleden was hij in Londen geweest en had bij de familie Hadley gelogeerd. Daar had hij Eileen horen pianospelen. Veel had hij niet gezegd. Hij had aandachtig geluisterd en eventjes geknikt. Maar bij zijn vertrek zei hij: „Dat meisje, daar zit een goede pianiste in. Ze moet van de zomer maar eens een paar weken bij me komen. Dan zal ik haar een flink eind op dreef helpen."

Eileen was natuurlijk erg blij, toen ze dat hoorde, maar ze dacht: Nu ja, dat vergeet oom Karel natuurlijk.

Maar oom Karel was het niet vergeten.

Van louter zenuwachtigheid rende ze naar de piano, gooide de klep open en speelde een paar noten. Toen, met een ruk, wendde ze zich om. „Mág ik?"

„Mag ik?. . ." herhaalde meneer Hadley peinzend. „Het is een dure reis. Ik weet niet wat moeder ervan denkt." Moeder knikte even. Dat was genoeg. Eileen had het begrepen.

Ze mocht. Toen keek ze naar John en Tom. Die stonden een beetje beteuterd te kijken. Eileen een reis naar het vasteland van Europa? En zij moesten natuurlijk in Engeland blijven. Zeker logeren bij een

oom die in de buurt van Chester op een boerderij woonde! Kippetjes voeren! Oók lekker! John was zestien jaar en had andere liefhebberijen dan kippetjes voeren. En Tom, Eileens tweelingbroer, vond het verschrikkelijk als Eileen er niet was.

Maar John zei vrolijk: „We gunnen je best een pretje hoor."

„Een pretje?!" zei Eileen. „Het is helemaal geen pretje. Ik ga heel, héél hard studeren. . ."

Nu waren er al weer drie weken voorbij. Om de andere dag kwam er een brief met een grote Belgische postzegel erop. Brieven van Eileen. Brieven waarin ze opgetogen vertelde hoe ze vorderingen maakte. 's Morgens studeerde ze. 's Middags maakte oom Karel autotochtjes in de wijde omgeving: naar Brugge, naar Brussel. Ze was ook al een keer met oom en tante en Sjef — dat was de zoon van oom en tante, een neefje dus van Eileen — naar Nederland geweest. Ze kende de taal al een beetje. En iedere brief eindigde steevast: „Jammer dat John en Tom dit niet kunnen meemaken." En toen, na die drie weken, schreef ze: „Oom en tante stellen voor dat John en Tom een weekje hierheen komen. Dan komt Sjef later een weekje bij óns logeren. Oom en tante zeggen dat ze het heerlijk zouden vinden. En tante is erg lief. Toe, laat Tom en John maar komen. Het kost niets. Alleen de reis."

„Alleen de reis! Jawel!" zei mevrouw Hadley en smoorde hiermee de vreugdekreten van John en Tom. „Oom en tante schijnen te denken dat het geld ons op de rug groeit."

Maar meneer Hadley zei dat hij het nog niet zo'n gek idee vond.

Zijn vrouw zag hem stomverbaasd aan. En toen ze van haar verbazing bekomen was, vroeg ze: „Bedoel je. . . dat je ze wilt laten gaan?"

„Misschien. . . zo'n uitwisseling lijkt me niet gek. Ik wou dat ik de kans gehad had, toen ik jong was."

„Maar het is een dure reis. En bovendien: twee jongens, helemaal alleen op reis!"

„Ze hoeven niet alleen te gaan."

John en Tom keken nu even verbaasd als hun moeder. Geen van drieën begreep, wat hij bedoelde.

Meneer Hadley peuterde de lege dop van zijn eitje kapot en begon, half in gedachten: „Vanmorgen werd ik door meneer Brant opgebeld."

„Meneer Brant. . . wie is dat?" vroeg mevrouw Hadley.

„Professor Brant!" riep John uit, voor zijn vader iets zeggen kon. „Die kent u wel!"

„Natuurlijk kent moeder hem," zei meneer Hadley. „Professor Brant is hoogleraar in Gent."

Toen ging moeder een licht op: „Die professor in de kunstgeschiedenis?"

„Precies," zei vader. „Je weet wel: John en Tom zijn verleden jaar zijn gids geweest, toen hij hier de museums kwam bezoeken."

„Heeft de professor u opgebeld?"

„Hij maakt met zijn auto een tocht door Engeland. Over een week gaat hij terug naar Gent. Ik heb hem uitgenodigd morgenmiddag bij ons te komen eten. . ."

Wat er verder gezegd werd ging in het tumult verloren.

„Hoera! Dan kunnen we met hem mee. . . met de auto. . . Hoera!" Plotseling verstomde het rumoer toen Tom met benepen stem vroeg: „Of níét soms?"

Vol spanning keken ze vader aan.

„Kalm aan, jongens," zei deze. „Laten we niet te hard van stapel lopen. We kunnen nu wel mooie plannen maken, maar we moeten eerst weten wat meneer Brant ervan zegt. Als hij jullie niet mee wil hebben. . ."

„O, maar hij wil best." Tom was vol vertrouwen. „Hij vindt ons best aardig en bovendien hebben we verleden jaar voor zijn plezier een week lang rondgesjouwd in Londen."

Dit was een opmerking die vader niet beviel. Hij schudde het hoofd: „Net of jullie dat zelf ook niet plezierig vonden!"

De volgende dag kwam professor Brant en hij was nog geen tien minuten in huis of hij wist al wat er aan de hand was.

„Dat komt goed uit," zei hij, „ik heb al uitgekeken naar iemand die met mij mee zou willen rijden. Ik heb graag gezelschap onderweg." Hij woelde met zijn vingers in zijn korte, netjes geknipte baard, een gewoonte van hem, die de jongens nog van verleden jaar kenden. Het leek net of hij helemaal niet weg was geweest. Zijn haar was nog even lang als toen; hij droeg zelfs nog hetzelfde bruinfluwelen jasje.

„Wanneer gaat u terug naar Gent?" vroeg moeder.

„Dinsdag," zei de professor, „ik heb geboekt voor de boot naar Calais. Dat is nog net tijd genoeg om voor paspoorten te zorgen. Als ik me goed herinner, gaan daar een paar dagen mee heen."

„O, dat maak ik wel in orde," zei meneer Hadley. „Maar ik dacht, dat u de boot van Dover naar Oostende zou nemen. Dat is toch korter bij, als u naar Gent moet?"

Meneer Brant glimlachte even. „Ja," zei hij, „daar moeten we het nog even over hebben. Er is een moeilijkheid."

De gezichten van de jongens betrokken, maar ze klaarden al heel gauw weer op, toen meneer Brant zei: „Ik wil namelijk

De volgende dag kwam professor Brant, en hij was nog geen tien minuten in huis of hij wist al wat er aan de hand was.

eerst een collega in Reims, in Noord-Frankrijk, bezoeken en daarna over Brussel naar Gent rijden. Als John en Tom het niet erg vinden heel dat eind mee te rijden. . ."

„Erg vinden?!" riepen John en Tom tegelijk uit. Neen, ze vonden het helemaal niet erg. Dit was nog een extra-pretje, waar ze helemaal niet op gerekend hadden!

„U ziet het," zei meneer Hadley tegen de professor. „Ik zal morgen met hen naar de fotograaf gaan om pasfoto's te laten maken."

Na de koffiemaaltijd werd de zaak verder geregeld en er waren even momenten, waarop mevrouw Hadley heel bedenkelijk keek. Want nu de reis over Reims ging, kwam er ook nog een nachtje slapen in een hotel bij. Meneer Hadley wilde zijn aandeel in de kosten van de reis betalen, benzine en zo, maar daar wilde meneer Brant niets van horen.

En toen kwamen er natuurlijk wegenkaarten aan te pas, want John en Tom wilden zien, hoe ze precies zouden rijden.

HOOFDSTUK II

De man en met de Rondella

Ze konden wachten tot de pasfoto's gereed waren. Ze vonden dat ze erop stonden als een paar dieven die er met de buit vandoor gingen.

Professor Brant kwam hen de volgende dinsdag halen. Auto's moesten twee uur voor het vertrek van de boot te Dover zijn. Bovendien wilde de professor graag op de plaats van bestemming zijn, voor de grote drukte op de autowegen begon. Bij het vertrek waren er dus geen andere getuigen dan een paar stoeiende katten, de melkboer, die „hallo" riep, en natuurlijk meneer en mevrouw Hadley. De laatste verzuimde niet beide jongens talloze goede raadgevingen mee te geven.

Dit was een fort, een vesting. Van de hoogste toren wapperde de vlag.

Het was windstil, er hing een lichte mist, maar de zon deed reeds alle moeite met zijn stralen door het parelgrijze nevelgordijn heen te dringen. Alles bijeen een prachtige morgen.

„Maar dat wil niet zeggen," merkte Tom op, „dat het op zee ook zo stil is." Hij hield van avonturen en in zijn hart wenste hij niets liever dan op zee een orkaan mee te maken. Hij wilde iets beleven! Maar toen hij dit zei, was professor Brant het niet met hem eens. „Als je er niets op tegen hebt," zei hij, „heb ik het liever een beetje rustig."

Tom zweeg een moment. Toen begon hij weer: „Wat zal dat gek zijn als we straks aan de overkant aldoor aan de verkeerde kant van de weg rijden."

Professor Brant begon te lachen. „De verkeerde kant voor jullie," zei hij. „Denk je soms dat de Engelsen het alleen bij het rechte eind hebben?"

Tom wilde al zeggen: „Ja, natuurlijk," maar John kneep hem stilletjes in de arm. Hij kende Tom. Tom was soms even brutaal als eigenwijs.

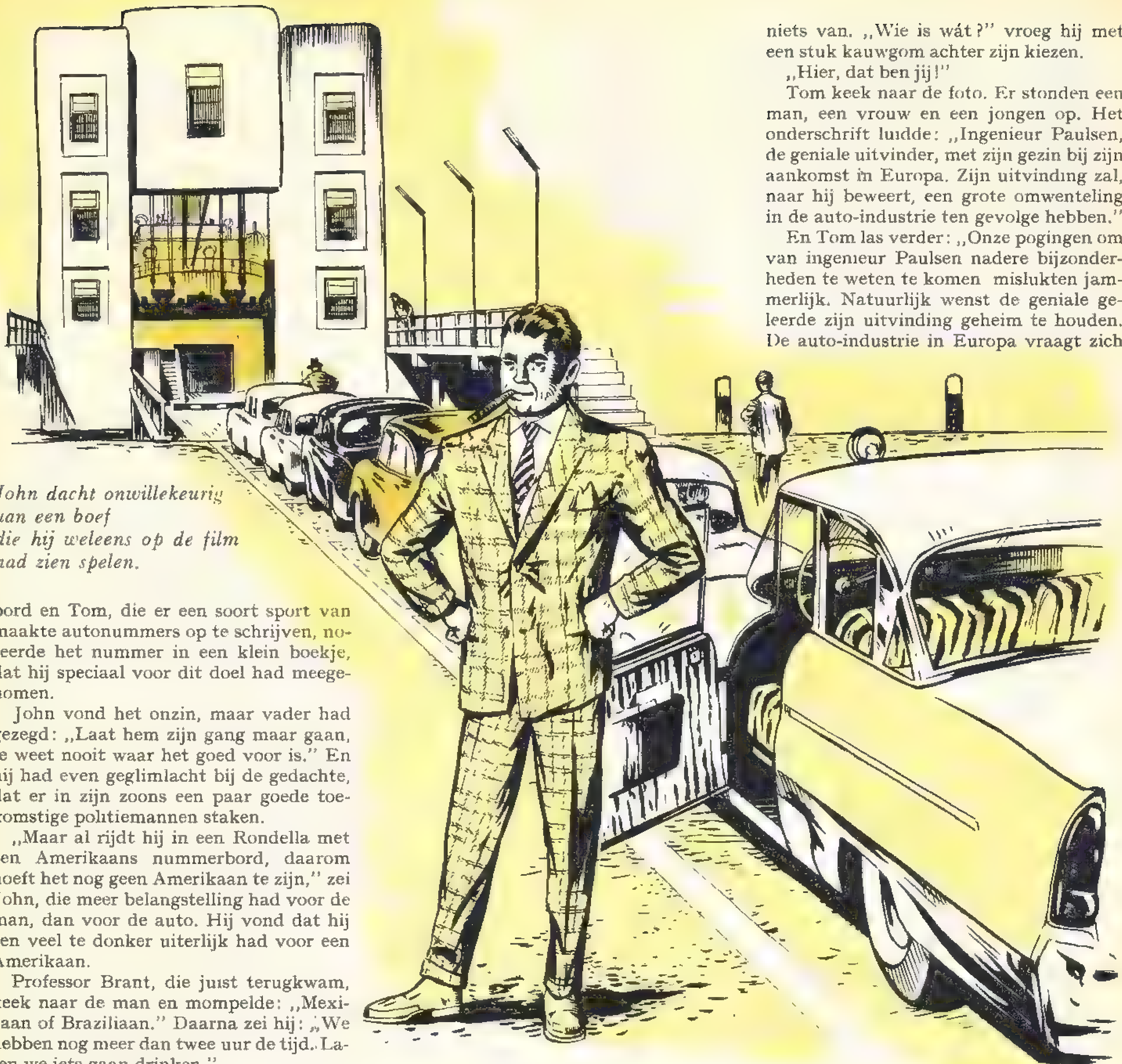
Ze reden Dover binnen langs een brede, kronkelige weg, die onder langs de muren van een geweldig groot kasteel liep. Het was meer dan een kasteel. Het was een fort, een vesting. Van de hoogste toren wapperde de vlag. Beneden aan de voet van de heuvel lag de haven en daarachter de zee. Toen reden ze een plein op dat door witte strepen in vakken was verdeeld. De auto's stonden er bumper aan bumper. Alle wagens wachtten om straks in de buik van de boot te kunnen verdwijnen.

„Blijven jullie even hier," zei de professor, „dan ga ik even horen hoe laat de boot vertrekt." Hij ging een groot gebouw binnen dat aan het eind van het plein stond.

Er kwamen steeds meer auto's aanrijden. Vlak achter de auto van de professor stond nu een kanjer van een wagen: een glanzende lichtgroene Rondella met vier koplampen, twee mistlampen en nog een extra-schijnwerper boven op de kap. In grote auto's zitten dikwijls grote en dikke mensen en ook de man die uit de Rondella stapte, maakte geen uitzondering op de regel. Hij was bijna twee meter lang en had een dikke sigaar van minstens twintig centimeter in de mond. Hij had vierkante schouders als een beroepsbokser. Met zijn geruite pak zag hij er erg sportief uit. Hij was ongeveer even oud als professor Brant: zo tussen de vijfendertig en achtendertig jaar. En hij moest een flinke bom duiten bezitten om zo'n wagen te kunnen rijden! Hij zag er een beetje al te rijk uit en John dacht onwillekeurig aan een boef die hij weleens op de film had zien spelen. In ieder geval was het iemand met wie je beter kon eten dan vechten!

Tom had alleen maar ogen voor de wagen. Hij keek ernaar met bewondering en eerbied.

De auto had een Amerikaans nummer-

John dacht onwillekeurig aan een boef die hij weleens op de film had zien spelen.

niets van. „Wie is wát?" vroeg hij met een stuk kauwgom achter zijn kiezen.

„Hier, dat ben jij!"

Tom keek naar de foto. Er stonden een man, een vrouw en een jongen op. Het onderschrift luidde: „Ingenieur Paulsen, de geniale uitvinder, met zijn gezin bij zijn aankomst in Europa. Zijn uitvinding zal, naar hij beweert, een grote omwenteling in de auto-industrie ten gevolge hebben."

En Tom las verder: „Onze pogingen om van ingenieur Paulsen nadere bijzonderheden te weten te komen mislukten jammerlijk. Natuurlijk wenst de geniale geleerde zijn uitvinding geheim te houden. De auto-industrie in Europa vraagt zich

bord en Tom, die er een soort sport van maakte autonummers op te schrijven, noteerde het nummer in een klein boekje, dat hij speciaal voor dit doel had meegenomen.

John vond het onzin, maar vader had gezegd: „Laat hem zijn gang maar gaan, je weet nooit waar het goed voor is." En hij had even geglimlacht bij de gedachte, dat er in zijn zoons een paar goede toekomstige politiemannen staken.

„Maar al rijdt hij in een Rondella met een Amerikaans nummerbord, daarom hoeft het nog geen Amerikaan te zijn," zei John, die meer belangstelling had voor de man, dan voor de auto. Hij vond dat hij een veel te donker uiterlijk had voor een Amerikaan.

Professor Brant, die juist terugkwam, keek naar de man en mompelde: „Mexicaan of Braziliaan." Daarna zei hij: „We hebben nog meer dan twee uur de tijd. Laten we iets gaan drinken."

Met grote stappen ging hij voor de jongens uit naar de gezellige wachtkamer, waar het heerlijk naar koffie rook. John wilde een prentbriefkaart kopen om naar huis te sturen. Toen hij opstond om naar het boekenstalletje te gaan, zei meneer Brant: „Hier heb je geld. Breng voor mij meteen een krant mee."

„En ik ga mee," riep Tom uit. Hij sprong zo wild op, dat hij de juffrouw die hen kwam bedienen, bijna het blad met koffiekan en schoteltjes en al uit de handen liep. De juffrouw keek hem niet erg vriendelijk na!

Tom was erg kooplustig. Toen hij zijn zak had volgestopt met kauwgom en enkele vrolijke jongensbladen gekocht had, was er van zijn zakgeld niet veel meer over.

John vond het niet erg verstandig, dat hij meteen al zoveel geld had uitgegeven, maar Tom zei: „Het is voorraad voor de hele reis. Straks, op het vasteland, kun je natuurlijk geen kauwgom meer krijgen." Tom wist blijkbaar nog niet veel af van het vasteland!

Daar ze een plaatsje bij het venster hadden gevonden, hadden ze een prachtig uitzicht over de zee. De zon stond nu al flink hoog aan de hemel. Meneer Brant begon de krant te lezen. Het eerste dat hij zag was een foto, die midden op de frontpagina stond. Hij hield John het blad voor: „Kijk eens!"

John keek eerst naar de foto, daarna naar Tom en schaterde het toen uit.

„Het is 'm!" riep hij uit. Tom begreep er

af wat ingenieur Paulsen van plan is."

Tom keek de anderen aan en begreep niet wat hij hiermee te maken had.

„Kijk nog eens goed," zei John. „Die jongen... Dat ben jij! Jullie lijken als twee druppels water op elkaar."

Tom scheen het helemaal niet leuk te vinden.

„Moet je zijn haar zien! Wou je soms zeggen...?"

Maar nu streek John met de hand tegen de draad in door Toms haar, zodat het in pieken over zijn voorhoofd hing.

„Nou?" vroeg hij.

„Asjeblieft!" riep professor Brant uit, „ik zie geen verschil meer tussen jou en die jongen."

Wordt vervolgd

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN EEN AFGELEGEN DEEL VAN NIEUW-MEXICO EN ZIJ WERDEN ERVAN BESCHULDIGD DAT ZE EEN POSTKOETS OVERVALLEN HADDEN. MET HULP VAN ARCHIE ONTSNAPTEN ZE UIT DE GEVANGENIS EN GINGEN TERUG NAAR DE PLAATS VAN DE OVERVAL.

HOE ZE OOK ZOCHTEN, NERGENS WAS EEN AANWIJZING TE VINDEN.

HET HEEFT GEEN ZIN, TED. DE BANDIETEN HEBBEN GEEN ENKEL SPOOR ACHTERGELATEN.

EN TOCH GEEF IK HET NOG NIET OP. IK ZAL ARCHIE EENS MAGNETISCH MAKEN.

TED DRUKTE EEN KNOP VAN ZIJN ZENDER IN EN OP HETZELFDE OGENBLIK HAD ARCHIE AL IETS UIT HET GRAS TE VOORSCHIJN GEHAALD.

KIJK EENS, EEN STIJGBEUGEL!

ARCHIE IS ZIJN GEWICHT IN GOUD WAARD!

DE STIJGBEUGEL WAS EEN FRAAI BEWERKT VOORWERP.

EEN VAN DE BANDIETEN HEEFT HEM NATUURLIJK VERLOREN.

KIJK EENS, DAAR KOMEN DE SHERIFF VAN LAS PIEDRAS EN ZIJN HELPERS OM ONS IN TE REKENEN!

IN VOLLE GALOP KWAMEN SHERIFF HANSON EN ZIJN MANNEN AANRIJDEN.

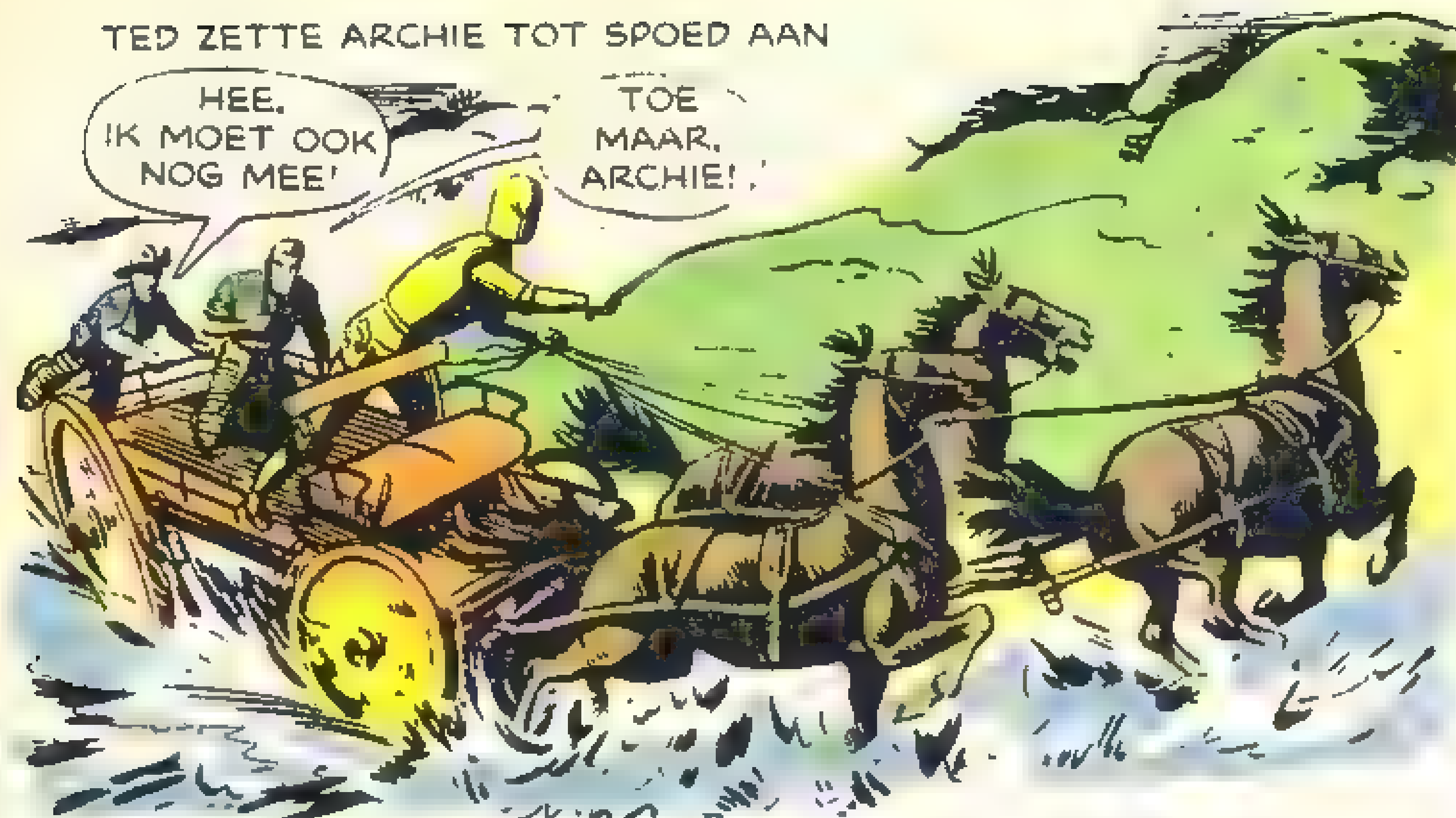
DIE LANGE IN DAT HARNAS IS DE LEIDER. HIJ IS HET GEVAARLIJKST!

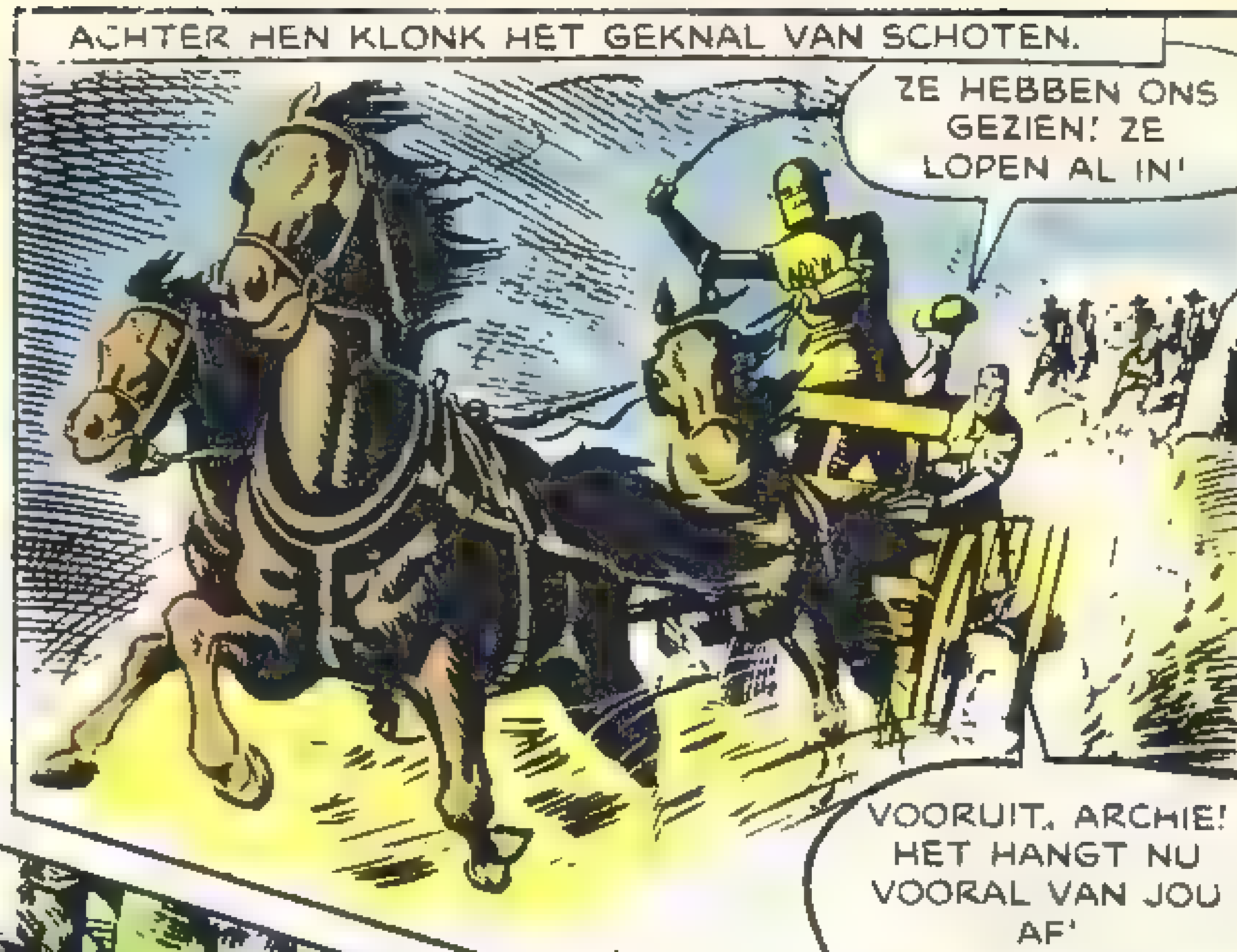
ZE MOGEN NIET VOOR DE TWEEDE KEER ONTSNAPPEN!

DE DRIE VRIENDEN HADDEN HUN TRAP-AUTO VERBORGEN. ZE RENDEN NU NAAR DE GELEENDE WAGEN.

VLUG NAAR DE WAGEN! DE AUTO ZULLEN WE EEN ANDERE KEER WEL OPHALEN!

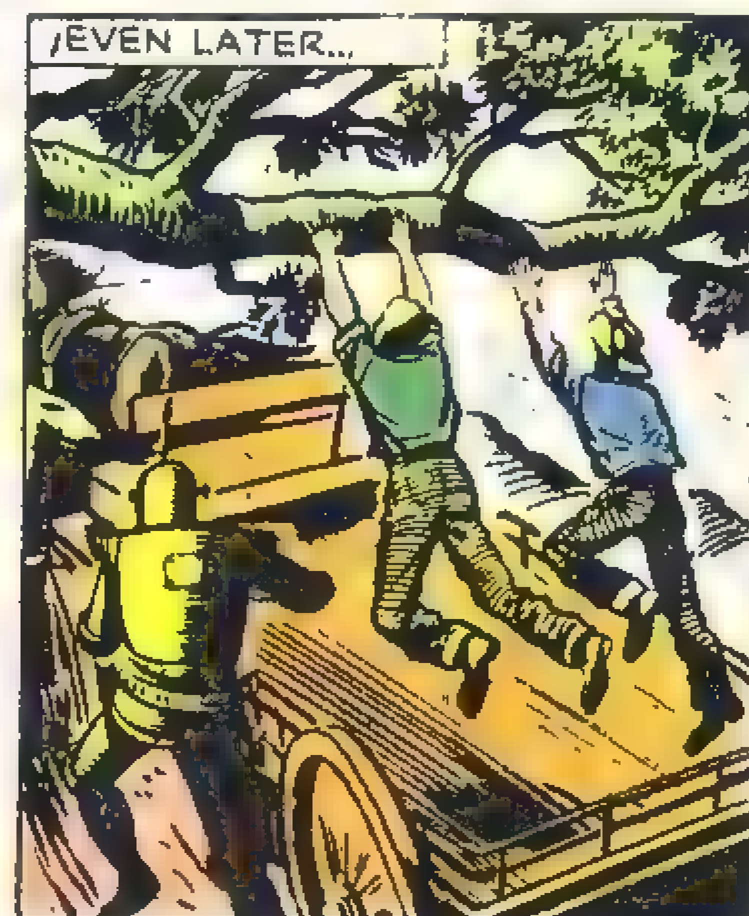
IK BEN BANG DAT WE DE SHERIFF NIET MEER KUNNEN ONTLOPEN!

TED ZETTE ARCHIE TOT SPOED AAN
HEE, IK MOET OOK NOG MEE!
TOE MAAR, ARCHIE!

ACHTER HEN KLONK HET GEKNAL VAN SCHOTEN.
ZE HEBBEN ONS GEZIEN! ZE LOPEN AL IN!
VOORUIT, ARCHIE! HET HANGT NU VOORAL VAN JOU AF!

ALS EEN RAZENDE JOEG DE WAGEN VOORT, MAAR TOCH WERD HIJ LANGZAAM INGEHAALD. TOEN BEGON HET PAD TE STIJGEN.
VOOR ZE BOVEN OP DE HEUVEL ZIJN, HEBBEN WE HEN INGEHAALD!

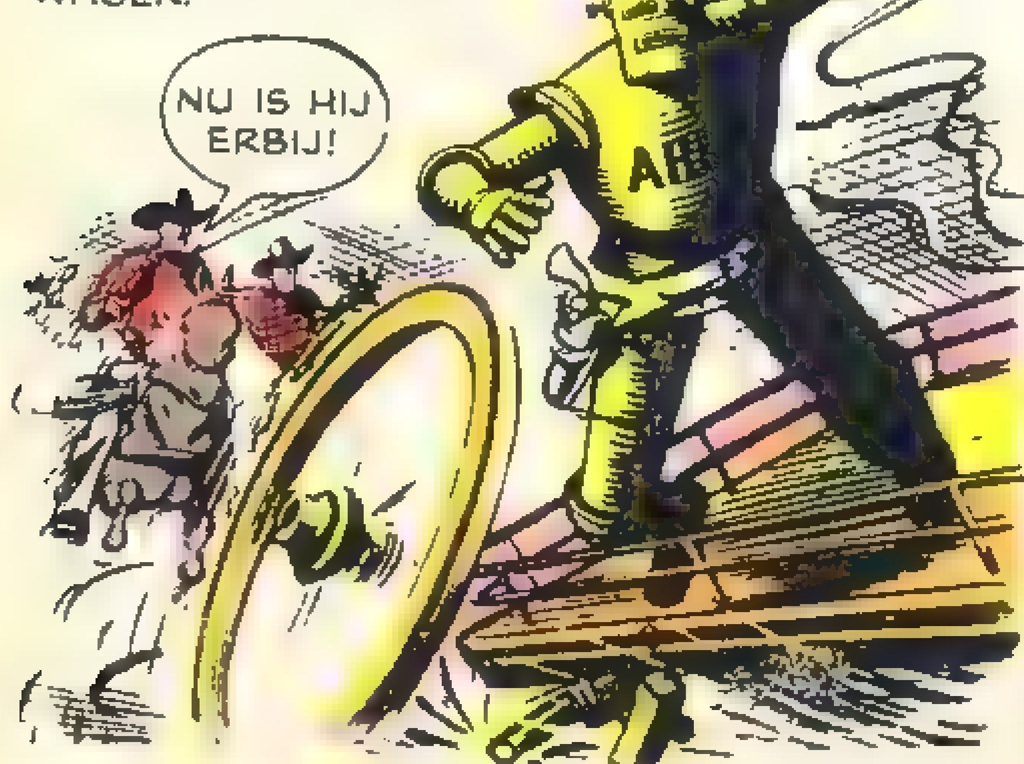

DE WAGEN MINDERDE VAART EN TED LIET ARCHIE DUWEN.
ZE HALEN ONS IN! WE ZIJN VERLOREN!
IK HEB EEN 'DEE! ALS IK JA ZEG, GRIJP JE JE VAST AAN DIE TAK!

EVEN LATER...

HIJGEND TROKKEN TED EN KEN ZICH AAN DE TAK OMHOOG. ARCHIE WAS DOORGELOPEN.
DUWEN, ARCHIE! JIJ MOET DE AANDACHT VAN DE SHERIFF AFLEIDEN! KOGELS KUNNEN JE GELUKKIG NIET DEREN!
IK HOOP MAAR DAT DEZE LIST SUCCES HEEFT!

EVEN LATER STORMDEN DE RUITERS IN VOLLE VAART VOORBIJ. ARCHIE WAS WEER OP DE WAGEN GESPRONGEN.
VOORLOPIG ZIJN WE VEILIG. IK KAN ARCHIE VAN HIERUIT LEIDEN.

ER WERD VOORTDUREND OP ARCHIE GESCHOTEN, MAAR DAT DEERDE HEM NIET.
HET LIJKT WEL OF ZIJN HARNAS ZO DIK IS DAT EEN KOGEL ER NIET DOORHEEN KAN!
WE MOETEN DICHTER BIJ HEM ZIEN TE KOMEN!

OPEENS GEBEURDE ER IETS ONVERWACHTS. MET EEN KNAL VLOOG ER EEN WIEL VAN DE WAGEN.
NU IS HIJ ERBIJ!

TED EN KEN ZAGEN ARCHIE VAN DE WAGEN IN EEN RAVIJN STORTEN.
DAAR GAAT HIJ! IK DENK DAT WE HEM NU VOORGOED KWIJT ZIJN!
MISSCHIEN KAN HIJ DE RAND VAN HET RAVIJN NOG GRIJPEN!

TED BEDIENDE ZIJN ZENDER, MAAR ARCHIE WAS TE VER WEG OM ER NOG OP TE REAGEREN.
DAAR GAAT DE LANGE; DIE ZIJN WE KWIJT! NU DIE TWEE ANDEREN NOG!

Tec wist het beter...

HET STADJE Midbourne werd opgeschrikt door een brand in de fabriek van Lower. Deze brand werd ontdekt door de politiehond Tec. Inspecteur Winch was met de hond op patrouille. Hij had het dier even losgemaakt om hem wat bewegingsvrijheid te geven. De herder liep om de fabriek heen en zag opeens een vonk naast zich in het gras vallen. Direct begon hij te blaffen. Inspecteur Winch, die zich aan de andere kant van het gebouw bevond, hoorde het en rende naar de hond toe. Hij had Tec opgeleid tot speurhond en hij wist dat zo gauw Tec begon te blaffen, er onraad was. Hijgend bereikte hij de hond. Hij keek om zich heen en zag vlammen op het dak van het gebouw. De nachtportier, Sam Elder, was nergens te zien.

Harry Winch knielde naast Tec neer en wees op het portiershuisje binnen de omheining. „Vooruit, Tec. Ga naar Sam en haal hem hierheen." De hond had geen verdere aansporing nodig. Hij sprong over de hoge afrastering en rende wild blaffend naar het huisje. Sam Elder deed de deur open, keek geschrokken naar het brandende fabrieksgebouw en pakte de telefoon om de brandweer te bellen. Een paar minuten later maakte hij het grote hek open en liet Winch binnen. Samen renden ze naar het portiershuisje, grepen ieder een brandblusapparaat en begaven zich daarmee naar de fabriek. Ze deden wat ze konden en waren nog druk in de weer toen de brandweerauto het fabrieksterrein opdraaide. Winch veegde met zijn zakdoek over zijn bezweet gezicht en zei tegen Sam: „Hoe kwam het eigenlijk dat je de brand niet eerder hebt opgemerkt?"

„Ik weet het niet," antwoordde de nachtportier. „Ted Gill, mijn collega, had de dagdienst gehad en hij heeft me vanavond voor hij naar huis ging een kop thee ingeschonken. Ik heb die opgedronken en. . . nou ja, het enige dat ik me kan herinneren was dat geblaf van die hond."

Zwarte rook dreef laag over het terrein en de mannen moesten een eind achteruit, omdat hun longen dreigden te barsten. Toen vond Winch de zakdoek. Hij raapte hem van de grond op, keek er aandachtig naar en knielde toen naast Tec neer. Tec rook aan de zakdoek en gromde. „Zoeken," beval Winch. De hond liep met een vaartje het fabrieksterrein af en Winch had moeite om hem bij te houden.

Ze volgden enige tijd de Hoofdstraat en sloegen toen rechtsaf het park in. Even later bleef Tec staan, hief zijn kop schuin omhoog en jankte. Toen liep hij recht op een groep struiken af. Winch volgde de hond op de hielen. „Pak hem, Tec," bromde hij. De hond sprong zonder geluid te maken midden in de struiken. Even klonken er verwarde geluiden, takken zwiepten wild heen en weer en daarna was alles stil.

Toen Winch in de struiken was doorgedrongen, zag hij een jongen van een jaar of zeventien op de grond liggen. Hij gaf een kort bevel aan de hond en trok de jongen overeind.

„Is deze zakdoek van jou?" vroeg hij, terwijl hij hem omhoog hield.

De jongen keek hem met verschrikte ogen aan. Zijn kleren waren vuil en er zat een winkelhaak in zijn jasje. Zijn blik ging van de inspecteur naar de zakdoek en weer terug. „Ja, die is van mij. En wat zou dat?"

„Ik heb hem gevonden bij de fabriek van Lower, nog geen kwartier geleden. Ben jij daar vanavond geweest?"

„Ik kom er elke dag," antwoordde de jongen. „Ik werk bij Lower, of liever: ik werkte bij Lower. Als u het precies weten wilt: ik ben gisteren ontslagen. Vanavond ben ik op de fabriek geweest om te vragen of Lower me niet weer wilde aannemen. Ik zag licht branden in zijn kantoor en toen ben ik buiten op hem blijven wachten. Na een tijdje sloot de portier de hekken en toen kon ik er niet meer uit. Toen zag ik opeens dat de fabriek in brand stond en ik zag u. Ik werd bang en toen u met Sam de brand ging blussen, ben ik er vandoor gegaan."

„Hoe is je naam?" vroeg Winch.

„Cross, meneer, Johnny Cross. Maar ik zeg u dat ik niks met die brand te maken heb."

„Je zult toch mee moeten naar het bureau, Johnny," zei Winch.

Drie uur later werd Johnny Cross weer vrijgelaten. „Ik ben ervan overtuigd dat hij ons wat op de mouw speldt," zei commissaris Parker tegen Winch, toen de jongen het vertrek had verlaten. „Volgens mij heeft hij die brand wél gesticht. Hij wilde natuurlijk wraak nemen op Lower, omdat die hem ontslagen heeft. Het enige dat we nodig hebben is een bewijs."

„We hebben de zakdoek, meneer."

„Ja, dat is waar. Overigens knap werk

dat je de eigenaar daarvan zo vlug gevonden hebt."

„Tec heeft hem gevonden, meneer."

„O, juist ja." De commissaris geeuwde en vervolgde: „Aardige dieren, honden, maar voor politiewerk zijn ze niet geschikt. Enfin, Winch, het beste is dat je morgen nog eens naar de fabriek gaat en probeert of je nadere aanwijzingen kunt vinden."

Toen Winch op de gang stond, keek hij naar de hond. „Trek het je niet aan, ouwe jongen," zei hij. „Parker heeft geen erg hoge dunk van een politiehond, maar jij zult hem vast nog weleens van zijn ongelijk overtuigen."

Maar toen ze de volgende morgen samen bij de fabriek aan het werk gingen had Tec geen geluk. Toen Winch het terrein verliet, zag hij twee mannen staan. Een van hen was Henry Lower, de directeur van de fabriek, de ander was een zekere Landridge, een architect uit Midbourne.

„Hebt u al een aanwijzing gevonden?" vroeg Lower.

„Nee, nog niet. Gelooft u dat de brand met opzet is gesticht?"

„Daar ben ik zeker van. Als ik de lui van de brandweer mag geloven, dan was in mijn privé-kantoor alles van tevoren met benzine overgoten. Afgezien van de schade aan de fabriek zijn de weeklonen van mijn arbeiders verbrand."

„Maak je geen zorgen," zei Landridge. „De politie heeft de dader al."

De meeste mensen in Midbourne geloofden dat Johnny Cross de brand gesticht had. Er deden allerlei praatjes de ronde en men vond het vreemd dat de politie hem had vrijgelaten. De praatjes werden nog erger, toen twee weken later de levensmiddelenzaak van Gosling in vlammen opging.

Winch was op die tijd op het politiebureau. Het was zaterdagavond en de klok had juist acht uur geslagen toen commissaris Parker binnenkwam. Zijn gezicht was bleek en hij zei: „Kom mee, Winch, en neem die hond van je ook mee."

De zaak van Gosling lag een halve kilometer van het politiebureau. Toen de commissaris en de inspecteur er aankwamen, stond de boel in lichterlaaie. Uit de ramen aan de straatkant kwam een dichte rook, vermengd met lekkende vlammen.

Naast de hoofdingang van de winkel stond een brandweerman en hij had een meisje bij de arm vast. Toen inspecteur Winch naar het tweetal toe liep, zei de man: „Ze beweert dat haar vriendin nog binnen is. Ze zegt dat ze samen na sluitingstijd in de winkel gebleven zijn."

Commissaris Parker voegde zich bij hen en zei: „Als haar vriendin nog binnen is, heeft ze weinig kans om aan het vuur te ontkomen. We kunnen wel proberen haar te helpen, maar we weten niet waar we moeten zoeken."

Winch keek een ogenblik peinzend voor zich uit. Toen zei hij tegen het meisje: „Heb je misschien iets bij je dat aan je vriendin toebehoort? Een handschoen of zo iets?"

Het meisje had een tasje in de hand en gaf het hem. „Dit is van Nancy," zei ze. „Ze heeft. . ."

Winch was naast Tec neergeknield en hield de hond het tasje voor. De commissaris zei op scherpe toon: „Denk je dat dat iets uithaalt?"

„Als we het meisje willen redden, is dit onze enige kans, meneer." Hij kwam overeind en zei: „Ik ga met Tec naar binnen." Even klopte hij de hond op de rug en toen liep hij naar de ingang. Achter zich hoorde hij de commissaris zeggen: „Ik ga mee."

Toen Winch binnen was, zag hij dat het centrum van de brand zich aan het andere eind van de zaak bevond. Aan deze kant hing alleen een dichte rook, die zijn ogen deed tranen en in zijn keel kriebelde.

Tec trok uit alle macht aan de riem alsof hij zijn baas duidelijk wilde maken, dat de tijd kostbaar was. Vlug gingen ze een trap op en kwamen op een gang. Aan het eind van die gang was een deur, maar hij zat op slot. Winch en Parker namen een aanloop en duwden met hun schouder tegen de panelen. Even bood de deur weerstand, maar toen sprong hij met een krakend geluid open.

De kamer lag vol lichamen. Ze lagen in rijen langs de muur en in het licht van Winchs zaklantaarn hadden hun gezichten een vreemde uitdrukking. Winch draaide zich om en zei: „Etalagepoppen, meneer."

Tec trok nog steeds aan de riem. Winch liep achter hem en keek naar de poppen. Opeens werd zijn aandacht getrokken door iets dat dicht bij het raam lag. Toen hij erop af ging, zag hij dat het geen pop was, maar het meisje. Ze was bewusteloos. De mannen namen haar op en droegen haar de kamer uit. Tec liep voor hen uit en wees hun de weg door de verstikkende rook. Toen ze de trap waren afgedaald, bleef de hond staan. Hij bracht zijn neus dicht bij de vloer en gromde. Winch was er zeker van dat hij iets ontdekt had. Hij hield het meisje met één arm vast en tastte met zijn andere arm de vloer af. Naast Tecs linkervoorpoot lag een klein metalen voorwerp. Winch pakte het op en stopte het in zijn zak. Er was nu geen tijd om het te bekijken.

Toen de mannen even later buiten stonden en behulpzame handen het meisje van hen hadden overgenomen en in een gereedstaande ziekenauto hadden gelegd, haalde de inspecteur het voorwerp uit zijn zak en bekeek het aandachtig. Het was een zilveren vulpotlood.

Commissaris Parker kuchte en zei: „Die hond heeft ons leven en dat van het meisje gered, Winch."

„Ja, en bovendien heeft hij dit gevonden." Hij liet de commissaris het potlood zien. „We mogen aannemen dat het toebehoort aan degene die de brand heeft gesticht. Als het van een van de leden van het winkelpersoneel was, zouden de werksters het eerder op de avond zeker gevonden hebben."

„Misschien heb je gelijk. Maar een vulpotlood is nogal een alledaags ding. Het zal moeilijk zijn om de eigenaar te achterhalen." Parker trok zijn wenkbrauwen op en vervolgde: „Maar van wie het ook is, een feit is, dat degene die de brand heeft gesticht, ook dat meisje in die kamer heeft opgesloten. Daarmee heeft de zaak een heel ander karakter gekregen: het is niet alleen brandstichting, maar ook poging tot moord. . ."

. . . zag hij een jongen van een jaar of zeventien op de grond liggen.

Later op de avond werd Johnny Cross voor de tweede keer het politiebureau binnengebracht. Het bleek dat de jongen niet kon vertellen waar hij tijdens de brand geweest was. Hij ontkende dat het vulpotlood van hem was.

Commissaris Parker riep de volgende morgen zijn medewerkers bij elkaar. Hij keek de kring rond en zei: „Het enige dat we nodig hebben, is een bewijs."

Winch vroeg: „Denkt u dat de jongen schuldig is?"

„Denkt u dat dan niet?"

„Nee, ik kan het niet geloven. Neem nu dat geval met dat meisje. Ze is hoogstwaarschijnlijk neergeslagen en daarna naar die kamer gesleept, waar ze werd opgesloten. Daarna is de zaak in brand gestoken. Volgens mij kan Johnny Cross dat nooit gedaan hebben. Dan is er het vulpotlood. Dat is geen ding waar een jongen als Johnny mee op zak loopt."

„Natuurlijk beweert hij dat het niet van hem is, maar hoe wilt u bewijzen dat hij de waarheid spreekt? Wilt u soms een sorteerproef houden? Wilt u de hond inschakelen?"

„Ja, eerlijk gezegd wilde ik dat doen. Als het potlood van Johnny is, zal Tec dat bewijzen."

Commissaris Parker haalde zijn schouders op. „Goed, ga uw gang."

Johnny Cross werd binnengebracht. Een agent ging een paar mensen van de straat halen en een ander kwam binnen met twee mannen, die toevallig in de wachtkamer van het bureau zaten. Het waren architect Landridge en de bedrijfsleider van Gosling. Zij waren gekomen om de commissaris de plattegrond van de winkel te laten zien.

„Dag, meneer Landridge," zei de commissaris. „U en meneer Bell willen wel zo goed zijn ons even te helpen, hè? Het gaat om een sorteerproef."

Toen iedereen binnen was, zette Winch hen op een rij en knielde naast Tec neer. Hij hield de hond het vulpotlood voor en zei: „Vooruit, Tec, zoeken."

Toen versnelde Tec zijn vaart en sprong boven op de vluchteling.

Het was doodstil in het vertrek toen Tec zich in beweging zette. Hij hield zijn kop laag bij de grond en liep langzaam langs de rij. Toen hij bij Johnny was, bleef hij staan en ging met zijn neus over de schoenen van de jongen. Daarna liep hij verder. De laatste in de rij was Landridge en toen Tec bij hem was aangekomen, bleef hij doodstil staan.

„Vooruit, Tec," zei Winch. Maar de hond verzette geen poot en gromde.

Landridge begon te lachen. „Prima hond, zeg. Alleen heeft hij kennelijk de gewoonte de verkeerde aan te wijzen."

De spanning was gebroken en iedereen begon te lachen. Zelfs op het gezicht van Johnny Cross, die erg bleek zag, verscheen een glimlach. Commissaris Parker zei op kwade toon: „Breng die hond weg, Winch."

Winch pakte Tec bij zijn halsband en trok hem van Landridge weg. Toen hij op de gang stond, zei hij zacht: „Hoe kon je dat nu doen, Tec? Van al die mensen was Landridge juist de enige die je níét had mogen aanwijzen. Na die brand heeft de commissaris een beetje vertrouwen in je gekregen, maar nu heb je alles weer verknoeid."

Drie dagen later zat inspecteur Winch op zijn kamer in het politiebureau, toen er een agent kwam binnenstormen. Hij zag bleek en hijgde. „De commissaris wil u spreken," zei hij. „Johnny Cross is ontsnapt. Tien minuten geleden ging agent Harris kijken en toen was de cel leeg. Er zijn vier spijlen van het tralieraam doorgezaagd. De commissaris is woedend."

Toen Winch de kamer van de commissaris binnenkwam, liep deze heen en weer als een getergde leeuw. „Hoe kan die jongen in vredesnaam ontsnapt zijn?" Hij bleef vlak voor Winch staan. „Deze knaap is een gevaar voor onze stad. Hij heeft twee keer brand gesticht en beide keren werd er uit het afgebrande perceel een grote som geld vermist."

„Hoe bedoelt u dat?"

„Nou, op het ogenblik dat de fabriek van Lower afbrandde, waren de weeklonen van het personeel in het privékantoor. Al het geld is verloren gegaan. Bij Gosling was het hetzelfde. De zaak brandde op zaterdagavond uit, net op het ogenblik dat de inkomsten van de hele week in de kas aanwezig waren. Ik wil dat Johnny Cross zo gauw mogelijk gepakt wordt."

Inspecteur Winch ging naar de cel, waarin Johnny gezeten had voor zijn ontsnapping. Het was een kleine ruimte met één raam, waarvoor dikke tralies waren aangebracht. Vier van deze tralies waren doorgezaagd en omgebogen.

„Hoe heeft ie het klaargespeeld, hè?" vroeg agent Harris, die meegelopen was. „Ik snap er niks van. Waar heeft ie bijvoorbeeld het gereedschap vandaan gehaald?"

„Dat is iets," zei Winch, „dat ik me ook al afvraag."

Van de cel ging hij regelrecht naar het hok van Tec. „Tec," zei hij, „een paar dagen geleden wilde ik je niet geloven, maar ik geloof dat ik begin in te zien dat dat heel erg dom van me was."

Hij maakte de hond los en liep met hem naar het huis van architect Landridge. Hij kon niet zeggen waarom hij daarheen ging, maar iets in hem zei dat hij er misschien een aanwijzing zou vinden.

Toen Winch aangebeld had, werd de deur geopend door een lange man.

Hij kwam de inspecteur bekend voor. Even dacht hij na en zei: „Werkte u pas geleden niet bij Lower?"

„Dat klopt," antwoordde de man. „Toen de fabriek door die brand verwoest was, zat ik zonder werk. Toen kreeg ik dit baantje bij meneer Landridge."

„Uw naam is Gill, is het niet?"

„Dat hebt u goed onthouden. Waarom vraagt u dat?"

„O, nergens om," zei Winch koel. „Meneer Landridge is zeker niet thuis."

Gill wilde antwoorden, maar de inspecteur was al weg voor hij iets kon zeggen. Winch wist genoeg. Hij wist wat voor geheim er achter die branden school en hij wist ook wie ze veroorzaakt had. Tenslotte was het hem duidelijk hoe Johnny Cross uit de cel was ontsnapt en waarom. Wat hij niet wist was waar de jongen op het ogenblik uithing. Hij moest er direct achter zien te komen, want hij begreep dat op de plaats waar de jongen was binnen korte tijd een derde brand zou uitbreken.

Winch en Tec liepen in een stille laan. Opeens rukte Tec wild aan de riem. Hij rende naar een hek. Achter dat hek lag de renbaan, waar elke week windhondenrennen gehouden werden en die door de mensen in Midbourne trots het Stadion genoemd werd. Die middag waren er rennen geweest en Winch was er zo goed als zeker van dat er veel geld in het kantoor aanwezig was. Hij bekeek het hek nader en ontdekte dat het niet op slot was. Hij duwde er zacht tegen en ging naar binnen.

Vlug ontdeed hij de hond van de riem. Aan zijn linkerhand stond een telefooncel. Hij ging er binnen en belde de commissaris. „Met Winch. Ik heb Johnny Cross gevonden."

De commissaris liet een verbaasde kreet horen. „Wat... Johnny Cross? Waar dan?"

„In het Stadion. Alleen, ik héb hem nog niet. Ik hoop dat ik hem te pakken krijg voor de zaak hier in brand staat."

„Over een paar minuten ben ik bij je."

Winch verliet de cel en liep naar het kantoor. Na enig zoeken vond hij de deur en ging met Tec naar binnen. Voor hen lag een gang, waarop aan weerszijden deuren uitkwamen, voorzien van mat-

glazen ruiten. Het was er schemerig en Winch had alle moeite iets te onderscheiden. Toen hoorde hij vlakbij een schrapend geluid en het volgend ogenblik brandde er achter een van de deuren een zwak licht. Geruisloos liep Winch naar de deur en gooide hem open. Tec sprong langs hem heen de kamer in.

In een hoek van het vertrek stond een brandkast. De deur was open en ervoor stond Landridge. Tec had een aanloop genomen en was tegen hem op gesprongen. Landridge probeerde zich te bevrijden, maar de hond liet niet los. Terwijl Winch dichterbij kwam, voelde hij een stekende pijn aan zijn onderkaak. Landridge had het klaargespeeld een ijzeren sleutel, die hij in zijn hand had, met kracht weg te slingeren. Even wankelde Winch. Hij greep zich vast aan een tafel en toen hij wat bijgekomen was, zag hij Landridge de gang op vluchten. Tec sprong hem achterna, maar Landridge gooide vlug de deur van de kamer dicht, zodat de hond ertegenaan tuimelde. Winch liep naar het midden van de kamer en zag opeens dat het vloerkleed in brand stond. Hij begon direct uit alle macht het vuur uit te trappen. Toen stormden commissaris Parker en enige agenten naar binnen. Het vuur was geblust en Winch had zich over Johnny Cross gebogen. De jongen zat vastgebonden in een stoel. Hij was bewusteloos. Winch kwam overeind en keek door het raam. Iemand had de booglampen boven de renbaan aangestoken. Winch wees naar buiten en zei: „Daar gaat de brandstichter. . ."

Over de sintelbaan holde een man naar de uitgang. Het was Landridge. Onder het lopen wierpen hij een blik over zijn schouder en zag dat Tec hem achtervolgde. Even behield hij een voorsprong, toen versnelde Tec zijn vaart en sprong boven op de vluchteling. De man viel en de hond bleef op hem staan tot de agenten bij hem waren.

In het kantoor verbond een agent de kaak van inspecteur Winch. Toen dat klaar was, zei Parker: „Kun je ons misschien een uitleg geven van wat hier gebeurd is, Winch?"

Winch knikte en zei: „Landridge had het plan dat geld uit de fabriek van Lower te stelen. Om geen sporen na te laten stak hij de boel in brand. Toen Johnny gearresteerd werd, kreeg hij een idee. Hij zou zoveel kunnen stelen als hij wilde, als hij maar zorgde dat Johnny de schuld kreeg. In de winkel van Gosling werd hij betrapt door het meisje. Zijn enige kans om niet ontdekt te worden was haar ergens opsluiten. Zijn plan lukte bijna en weer kreeg Johnny de schuld. Toen de jongen voor de tweede keer gepakt werd, stuurde dat de plannen van Landridge in de war. Zonder Johnny kon hij niet opnieuw een diefstal plegen. Wat deed hij dus? Hij zaagde de tralies van Johnny's cel door en hielp de jongen ontvluchten. Toen hij eenmaal vrij was, nam hij hem mee hierheen. Hij wilde vanavond het Stadion beroven, het kantoor in brand steken en Johnny in dit vertrek achterlaten. Toen ik hoorde dat Ted Gill bij Landridge werkte, herinnerde ik me dat hij de man was die aan Sam Elder, de nachtportier van Lower, een kop thee gegeven had op de avond van de eerste brand. Natuurlijk zat er een verdovend middel in die thee. Toen vertelde u mij dat bij beide branden een som geld zoekgeraakt was. Maar de beste aanwijzing was het vulpotlood. Bij de sorteerproef wees Tec Landridge aan en niet Johnny. Weet u nog wel?"

„Dus dat potlood was van Landridge?" zei de commissaris verbaasd. „En dat heeft Tec ons duidelijk willen maken." Hij draaide zich om en keek naar de hond, die juist de kamer binnenkwam. Toen begon hij te lachen. Hij ging naar de hond toe en streelde hem over zijn kop. „Beste jongen," zei hij gemeend, „voortaan zal ik wat meer vertrouwen in je hebben, hoor. Dat heb je wel verdiend."

Sterke Stans

Uitslag van prijspuzzel nr. 15

De naam van het land die gevonden moest worden was:

Engeland

We hebben een stroom van oplossingen ontvangen, waaruit de volgende prijswinnaars te voorschijn zijn gekomen.
De eerste prijs, een paar rolschaatsen, is gewonnen door:

Adrie Hamstra

Dr. L. van Vlaanderenstraat 13 h.,
Amsterdam (W.).

De andere prijzen gaan naar:

Tweede prijs, *tafeltennisspel:*

Eddie de Schoolmeester, Marijkestraat 1, Waterlandkerkje (Zld.).
Chrisje de Bok, Prinses Irenelaan 4, Nieuwendijk (N.B.).
A. van de Eide, Achteromweg F. 343[1], Spijk (Gr.).
Götz Rigot, Kolibriestraat 2, Simon Antonio (Aruba).
Afra Vens, Prins Hendrikstraat 97, Zaandam.
Aagje Vermeulen, Zuiddijk 14, Maasdam.
Hennie Tuinman, IJzeldijk 28, Kampen.
M. Millekamp, Dordseweg 43, Weiteveen (Dr.).
Ad. Sjoer, Bakelbos 11, Culemborg.
Gilbert Goldaert, Guido Gezellestraat 34, Ledeberg (België.)
Clairette Snelders, van Halewijnplein 2, Voorburg.
Gerrit Langerak, Kerkstraat 16, IJsselstein.

Derde prijs, *vierkleurenpotlood:*

W. de Jong, van Haersoltestraat 5, Sexbierum (Fr.).
A. Suijkerbuijk, Lage Vaartkant 14, Leur (N.B.).
Walter v. d. Meer, Oostopgaande 25, Nw. Lande (Dr.).
Leen Hoogenboezem, Prins Bernhardstraat 4, Alblasserdam.
Peter van der Meer, P.O.Box 9239, Nairobi (Kenya).
Tiny van Mierlo, Stationsstraat 31, Susteren.
Wimmie van Spanje, Gordelweg 176, Rotterdam.
Tine Klop, v. d. Lissestraat 23, Den Haag.
Dineke Mugge, Torenstraat 1, Katwijk aan Zee.
M. van Eyck, Amsterdamsestraatweg 385, Utrecht.
Eddie de Jong, Scheldestraat 6, Haarlem.
Ria Roctus, Pauluspolder 16, Post Hengstdijk (Zld.).

Vierde prijs, *een boek:*

Akkie Bakker, Kogerweg B 185, Den Burg (Texel).
Karel Frieswijk, Vuurdoornlaan 17, Amstelveen.
Hans Jochims, Watergeusstraat 99b, Rotterdam.
Bertie van Rossum, Dijk 127, Wamel.
Eefje Kruyff, Gortstraat 104, Veenendaal.
Watze C. Watzema, „Lytse-Tille", Lage Midden, Oldeboorn, Friesland.
Corry Pluis, Knijpslaan 88, Kolham (Gr.).
J. van Dam, Lange Scheistraat 3, Leiden.
Zwaartje de Graaf, Kanaalstraat C209, Bergentheim (O.).
Marleen de Bakker, Kalverdijk 15, Walsoorden.
Bertha Holla, St. Martinusstraat 17, Gennep (L.).
Jenny Dobbelaar, Lageweg 15, Ossenisse (Zld.).
Marga van de Wijst, Past. van Haarenstraat 70, Maria Heide (gem. Veghel).
Henk Maartens, Spinnersweg 55, Overdinkel.
Neelke van de Bos, Brinkstraat 2c, Diever.
Tineke Ytsma, Doerumerwei 3, Surhuizum (Fr.).
Jannes Timmerman, Hoofdweg 84, Harkstede.
Daniël Perdons, Demerstraat 90, Hasselt (België).
Ton Reurings, Griftstraat 106, Utrecht.
Kees Kaper, Blauwvoetstraat 14[1], Amsterdam.
Ronny Kist, Kamperstraat 7r, Haarlem.
Koos Damen, Bavelselaan 81, Breda.
Harrie Fuurt, Waterschei 1, Melick (L.).
Tonny van Loveren, Rijksweg 164, Malden (Gld.).
Johan Westerhout, Kerkeinde 5, Arkel (Z.H.).

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kamraadsel

Op de bovenste rij van links naar rechts staat het woord KREKEL

K	R	E	K	E	L
L	A	C	A	E	O
O	A	H	N	N	O
K	F	T	T	D	F

Versje in cijfers

IJZEL

Kijk, de bomen zijn veranderd!
Gisteren waren ze nog kaal
En nu staan ze stil te pronken
In een bruidstooi allemaal.
Tot het kleinste, dunste twijgje
Is bedekt met kristallijn;
Als nu straks de zon gaat schijnen,
O, hoe mooi zal dat dan zijn.

De woorden waren: vis - hulp - licht - water - dijken - jute - boos - glazen - mond

Welk beroep heeft deze meneer?

SLUISWACHTER

Oplossing *Visitekaartjes*, ingezonden door Greet Jansen, Groningen:
Dwingelo en Annerveen

ZOEK DE LETTER

Je ziet hier negen woorden van vier letters staan. In het midden van de woorden is steeds een ruimte opengelaten, dus is er iets bijzonders mee aan de hand. Je kunt van elk woord namelijk een heel ander maken door er één letter in het midden tussen te zetten. Als je nu weet, dat je telkens maar op één manier een ander goed woord kunt maken (werkwoorden mag je niet gebruiken), begrijp je wel, dat je geen omschrijvingen nodig hebt. Je probeert maar net zo lang tot je de goede letter gevonden hebt. Als je klaar bent, moeten de middelste (dus toegevoegde) letters van boven naar beneden gelezen de naam van een boom vormen.

L	I		E	R
T	O		E	N
K	R		U	K
K	L		I	T
S	T		A	M
Z	O		E	L
B	R		E	S
H	E		F	T
K	O		E	L

POST VOOR KARST

Deze week vragen we jullie aandacht voor onze zieke lezer Karst Tombroek, Davidstraat 39A in Groningen. Karst is zes jaar oud en ligt al vijftien maanden in het gips. Wie wil hem eens schrijven? Zijn speciale hobby is het verzamelen van sigarebandjes.

De gouden kraag

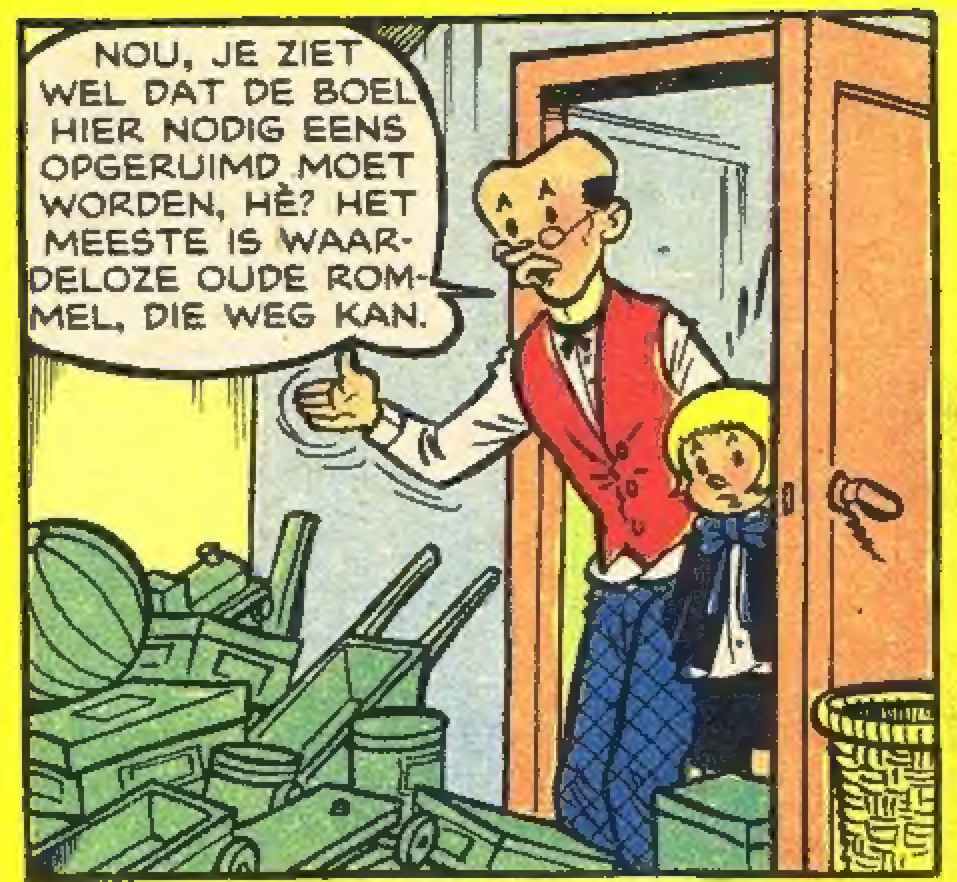

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.